

emeğin birliği

1 ŞUBAT
1979
750 Krş.

26

fabrikalar, tarlalar, siyasi iktidar, her şey emeğin olacak..!

Burjuvaziye ve Onun Hükümetlerine Karşı;

DEMOKRASİ

MÜCADELESİNDE

GÜÇ VE EYLEM BİRLİKLERİNİ

GELİŞTİRMELİYİZ!

**İlerici Yayın Organlarının Yasaklanmasına Karşı
Direnelim!**

Polis tarafından gözaltına alınıp 9 gündür hiçbir haber alınamayan
Yazı İşleri Müdürümüz H. Ali Özer ve Gazetemizin 3 çalışanı
hakkında yetkililer açıklama yapmalıdırlar!

Dünyadaki Ekonomik Sosyal Bunalım ve

Kapitalist sermaye doğuşuyla birlikte bunalım, çöküş, diriliş ve refah evlerini yaşayarak süregelmiştir. Tekelci evrenin doğuşuyla birlikte kapitalizm en son aşamasına varmış bu aşamayla birlikte refah yüzü göremeyecek bir şekilde bunalımlar içine girmiştir. Emperyalist aşamadan sonra bunalım, çöküş ve diriliş evresi görülür görülmez, sermaye yeniden bunalım evresine dönüşüp peşpeşe buhranlar dönemini yaşamıştır.

Tekelci sermaye yakasını bir türlü alamadığı bunalımların elinden, Birinci ve İkinci Cihan savaşlarını çıkartıp, bu bunalımları atlattırmaya çalışmış ve belli ölçüde de başarılı olmuştu. Dünya'da bir dizi ulusal bağımsızlık ve sosyalizm uğruna mücadelelerin başarıya ulaşması, güçlü bir sosyalist blokun varolup, bağımsızlığını kazanmış bu ülkelere ekonomik askeri her türlü yardımda bulunarak, bu ülkelerin yeniden emperyalizmin kucağına düşmesini engellemesi, sosyalist ekonomi ve teknolojinin dünya çapında bir gelişim gösterip, kapitalist-emperyalist dünya karşısında objektif bir güç haline gelmesi, sosyalist ülkelerin ekonomik ve teknik yönde olduğu gibi, askeri yönde de emperyalizmin gözünü korkutacak bir düzeye varmış olması, emperyalist ülkelerin kendi aralarında çıkartacakları bir dünya paylaşım savaşına yönelmelerini önemli ölçüde engellemiştir.

Tekeleliliğin doğuşuyla ortadan kalkmış olan refah döneminin yaşanmasına, tekelci sermaye bir daha giremediği gibi, bir dünya savaşını çıkartarak, stokları eritmesi, böylece bozulmuş olan arz ve talep dengesini yeniden dengelemesi de ortadan kalkınca, emperyalist sermaye çöküş dönemini, uzun bir süre yaşar ve yaşamaktadır.

Bilinebileceği gibi, arz ve talep dengesinin bozulması, kapitalist sermayenin ölüme doğru yaklaşmasını sağlar. Günümüzde bu denge öylesine bozulmuşturki, yeniden bunu dengeleyerek tutturabilmek, emperyalist sermaye açısından mucize kabilinden bir şey durumuna gelmiştir.

Emperyalizm girmiş olduğu bu bunalımın yükünün önemli bir ağırlığını, kendisine bağımlı ve yarı-bağımlı ülkelerin omuzuna yıkılmaya çalışarak, kısa bir dönem için de olsa bu yoldan faydalanmaya çalışmıştır. Fakat, emperyalizmin uygulamış olduğu bu metot öyle geri tepmelere yol açmıştırki, daha sonra bu uygulamanın etkisiyle, bağımlı ve yarı-bağımlı ülkelerde emperyalizmin de üstesinden gelemeyeceği ve altından çıkamayacağı çok önemli ekonomik ve sosyal olayların doğmasına neden olmuştur.

Geri bırakılmış bağımlı ve yarı-bağımlı ülkeler, emperyalist ülkeler gibi güçlü bir ekonomik yapıya sahip olmadıkları için bu ülkelerde doğmakta olan bunalımlar herhangi bir ekonomik tedbirle atlatılamayacak kadar ağırlaşmaktadır. Doğmakta olan bu ağırlık karşısında bağımlı ve yarı-bağımlı ülkeler de emperyalizmin desteğiyle açık faşizm ya da örtülü parlamenter faşist yönetimlere zorunlu olarak geçiş sağlanmaktadır. Uygulanmış olan bu faşist yönetimler giderek kitleler üzerindeki baskı ve şiddeti artırarak, kitleleri sosyal patlamanın eşiğine kadar getirmekte ve bu patlamalar, hiç bir engel tanımayarak, işbirlikçi iktidarların devrilmesine kadar varmaktadır. Bunların en açık ve en somut örnekleri İran'la Nikaragua'dır.

İran ve Nikaragua'da işbirlikçi iktidarlar omuzlarına yıkılmış olan bunalımın yükünü kaldırmaya çalışırken, zorunlu olarak amansız baskı ve faşist şiddete başvurmuşlardır. Herkesin görebildiği gibi, bu baskı ve faşist şiddet, bir yere kadar toplumu durdurabilmiş, fakat bir yerden sonra artık sosyal patlamaların önlerine geçmenin olanakları kalmamış ve herkesin gördüğü gibi, dünyayı bile etkileyen sosyal patlama ve gelişmeler sınır tanımaksızın almış yürümüştür.

Böyle bir ortam doğunca da emperyalist ülkelerin tedbirleri hep boşta kalmakta, işe yaramaz hale gelmekte ve önlenememektedir. Bu somut olgular artık göstermektedirki, emperyalizm bunalımın yükünü geri bıraktırılmış bağımlı ve yarı-bağımlı ülkelerin omuzuna yükleyerek bu işin altından kalkamayacaktır. Çünkü, bu ülkelerde faşizmi uygulama alanına koymadan, bu ülkeler omuzlarına yüklenmiş olan bunalım yükünün altından kalkamayacaklardır ve kalkamıyorlar. Bilinebileceği gibi, faşizm de burjuvazinin isteyerek getirdiği bir yönetim değildir. Mecbur kaldığı zaman uygulama alanına koyacağı bir yönetim biçimidir. Bu yönetim biçimini uygulama alanına koyduktan sonra da belki kısa bir süre de olsa baskı yöntemleriyle denetimini belli bir süre sürdürebilmekte, ama bu sefer de ortaya çıkan bir sosyal patlamanın önünü alamayarak, o ülkedeki kapitalist düzen temelinden bir tehlike içine girmektedir.

Emperyalist devletler, mevcut haliyle birbirleriyle yakın ittifaklar içersinde bulunmaktadır. Kuşkusuz bunun esas ve temel nedeni, uluslararası süper kartellerin doğup, emperyalist devletlerin üstünde bile bazı ülkelerin ekonomi ve siyasetine yön vermeye çalışmalarından ve güçlü sosyalist bir blokun doğmuş olmasındadır.

Uluslararası süper karteller, genellikle işin siyasi yönüyle değil, daha çok ekonomik sömürü çıkarları yönünden geri bıraktırılmış ülkelere yanaşıyor ve önlem tedbirleri öneriyorlar. Örneğin bir IMF'nin bu konudaki hareket ve davranışları birçok geri bıraktırılmış ülkeyi çıkmaz darboğazlara sokmuş ve bu ülkeler verha devalüasyon yapmakta ve peşinden de kur ayarlamaları adı altında peş peşe ufak tefek devalüasyonları sıralamaktadırlar. IMF'in bu bastırması, birçok ülkede olduğu gibi, Türkiye'de de derin bunalımlar yaratmış ve Türkiye ekonomik bir çıkmaz içersine girmiştir.

Meseleye mevcut haliyle bakılacak olursa, bu bunalımların giderek artması, emperyalist sömürü zincirinin bazı halkalarını kopartmış, bazısını da koparma reddesine vardirmiştir.

ABD emperyalizmi Orta Doğu'yu kontrol edebilmek için, Türkiye, İsrail, İran halklarından oluşan, zincirleme bir kontrol şebekesi yaratmıştı. Bu her üç ülke de emperyalizm tarafından alabildiğine silahlandırıyor, İran vasıtasıyla Basra Körfezi tehdit altına alınarak kontrol edilmeye çalışılıyor, İsrail vasıtası ile de Arap halkı baskı altına alınmaya çalışılıyordu. Türkiye vasıtasıyla da bunların kontrolleri sürdürülüp, Türkiye bir destek üssü haline getiriliyordu.

İsrail'in Arap halkını bombaladığı zaman 1958 ve 1967'lerde İncirlik Havaalanındaki Amerikan uçaklarının, İsrail uçaklarıyla birlikte gidip, Arap halkını bombalaması bu denetimin açık bir örneği idi.

Herkesin bildiği gibi, emperyalizmin amacı

sömürüdür. Emperyalizmin bu karakterinden dolayıdırki, Mısır, 1952'lerde Nasır'ın öncülüğündeki bir mücadeleyle bağımsızlığına kavuşup, Nasır'ın ölümünden sonra Enver Sedat'ın iktidara gelmesiyle birlikte Mısır'ın da ABD emperyalizmiyle işbirliğine girmesi, İsrail'le ABD'nin arasını belli derecelere kadar açtı. Bu durumda ABD henüz İsrail'i tam anlamıyla bırakıp, Mısır'a kesin bir destek sağlamamakla birlikte, Arabistan'da Mısır gibi satılık birkaç tane daha devletin Amerika'nın çıkarlarına İsrail'den daha fazla alet olabilmesi, Amerika ile İsrail arasındaki çelişkiyi, Taiwan'la Amerika arasındaki çelişki düzeyine getirebilir. Bilindiği gibi, Çin gericiği emperyalizmle işbirliğine girmeden önce, Taiwan'la ABD'nin ilişkileri İsrail'le olan ilişkilerinden daha girift ve gelişkindi. Fakat, Çin yönetimi ABD'yle işbirlikçilik ilişkilerine girince, Çin'de iktidara ağırlığını koymuş olan Çin burjuvazisi Taiwan'dan daha fazla sömürüyü ABD emperyalizmine sağlamayı vadettikten sonra, Amerika Taiwan'la olan bütün ilişkilerini kesip Çin'le işbirliği içersine girmişti. Bu örnekte olduğu gibi, ABD emperyalizmi Orta Doğu'da temel halka görevini Mısır, Suudi Arabistan, Kuveyt ve İsrail gibi satılık devletler arasında pay etmeye çalışacaktır. Fakat bunların arasında çıkacak bir çıkar çelişkisi yüzünden İsrail'le ilişkileri Taiwan'la bugünkü ilişkilerine dönüşebilir. Öte yandan, Orta Doğu'daki ABD emperyalizminin en önemli halkalarından birisini teşkil eden İran'daki Şah monarşist faşizmi bugün bir çöküntüye doğru hızla gitmektedir.

Kuşkusuz, İran'da bugünden bir halk iktidarının doğabileceğini söylemek olanaksız, Şah gitse ve onun yerine başka yöneticiler gelse de İran'daki rejimin temeli değişmeyecektir. Fakat buna rağmen İran'da nasıl bir iktidar kurulsun, Şah dönemindeki rejimin yerine getirmiş olduğu Basra Körfezini denetleme ve o bölgedeki ABD jandarmalığını üstlenme görevini yerine getiremeyecektir. İran'da böyle bir durumun doğması, İsrail'in Orta Doğu'daki gücünü de önemli ölçüde kıracaktır. İsrail eskisi gibi Orta Doğu'daki emperyalizmin jandarmalık görevini yerine getiremeyecektir. Getiremeyecektir çünkü, İsrail'in Orta Doğu'da dayanmış olduğu en önemli dayanaklardan birisi olan İran Şah'ı yıkılmıştır ve İsrail artık bu destekten mahrum kalmıştır.

Şüphesiz, ABD'nin İran üzerindeki oyunu henüz sona ermemiştir. Hâlâ devam etmektedir. ABD emperyalizmi İran'da, Endonezya'da olduğu gibi, bir kitle katliamı hareketine girişebilir. İran'daki faşizmi canice bir harekete geçirebilir. Fakat, şunu da bilmek gerekirkki, İran'da ne yapılırsa yapılsın doğmuş ve gelişmekte olan halk hareketi hiç bir şekilde yok edilemez. Yok edilemez çünkü, İran'ın etnik yapısı ve coğrafik durumu Endonezya'ninkine benzemez. İran'da bugün henüz kesin çizgilerle kesilmiş olan sosyal bir hareket hüküm sürmektedir. Bu hareket içersinde din bezirganlarının peşine takılmış olan kitlelerin yanında, devrimci hareketlerin taraftarları ve devrimci güçler de önemli ölçüde bu hareketler içinde yer almaktadırlar.

İran'da bir katliam hareketinin başlaması, hareket halinde olan mevcut sosyal güçlerin tümünün daha güçlü ve örgütlü bir şekilde bu katliam girişimi karşısında direnişe geçmeleri kaçınılmaz bir şeydir. Böyle bir hareketin İran'da başlaması, gelecekte bugünkünden daha iyi ve

Türkiyenin Bu Bunalım içindeki Yeri

daha ileri aşamalara kadar varacak ve bir halk iktidarının kurulmasını sağlayacaktır. Böyle bir hareket başlayıp, devam ettiği süre içerisinde İran'daki yönetim ABD'nin desteğini ne kadar alırsa alsın, Basra Körfezindeki jandarmalık görevini yürütemez.

Bütün bu nedenlerden dolayı diyebilirizki, ABD emperyalizminin Orta Doğu'da oluşturmuş olduğu en önemli ve güçlü halkalardan birisi olan İran, bugün patlamış ve yeniden eski düzene getirilmesi imkânsız hale gelmiştir.

Türkiye'ye gelince: Türkiye ekonomik bunalımlar altında öyle bir zor durumda kalmıştırki, bu bunalımdan kurtulmak için emperyalist devletlerin desteği kifayet etmemektedir. Bu vesileyle Türkiye, Irak, Suriye ve Libya ile ekonomik ve ticari ilişkilerini önemli ölçüde geliştirip, bu ülkelerle olan ticaret hacmini genişleterek, yüksek boyutlara vardırmak zorunda kalmıştır.

Türkiye'nin Araplarla bu şekilde sıkı ilişkiler girmesi, İsrail ve İran'a gereken desteği sağlamasını önemli ölçüde engellemiştir. Ve Türkiye Filistin Kurtuluş Hareketi'ni (FKÖ) bile zaman zaman tanıma cihetine gitmiştir. Bu durumların hepsi, Türkiye ile İsrail'in eski dostluğunun giderek, ilgisizliğe doğru bir gelişim gösterdiğinin açık kanıtlarıdır. Ayrıca, Türkiye'nin içersine girmiş olduğu bu bunalım, Türkiye'yi Bulgaristan, Macaristan, Çekoslovakya, Doğu Almanya ve Sovyetler Birliği gibi sosyalist ülkelerle de daha sıkı ekonomik ilişkiler içine girmeye zorlamıştır.

Mevcut durumda Türkiye enerji bunalımını karşılayabilmek için, Bulgaristan'dan önemli denebilecek düzeyde enerji almaktadır. Ve Sovyetler Birliği ile de enerji konusunda önemli anlaşmalar imzalamış, yakın bir gelecekte Sovyetler Birliği'nden de enerji alacaktır. Bunun yanında Sovyetler Birliği ile ticaret hacmini daha genişletmiş ve hatta birbirlerinin içişlerine karışmama ve her iki ülkenin de birbirinin aleyhine kullanabilecek yabancı üs ve tesisler kurdurulmaması konusunda siyasal bir belge imzalama düzeyine kadar varmıştır.

Bütün bu ve benzeri olgular, artık Türkiye'nin de ABD emperyalizminin geçmişte oluşturduğu güçlü halkalardan birisi olarak giderek çalışamaz hale gelip, bu görevini yerine getiremeyecek bir düzeye doğru varması durumunu doğurmuştur. Örnek olarak vermiş olduğumuz bu üçlü halkada görüldüğü gibi, emperyalizmin içine girmiş olduğu bunalımın yükünü, kendisine bağımlı ve yarı-bağımlı ülkelerin omuzuna yıkmakla, sonunda böyle, altından çıkamayacağı ve çıkarlarının önemli ölçüde zedelendiği, gücünü önemli ölçüde kaybettiği, boyutlara kadar varmaktadır.

ABD emperyalizminin Orta Doğu'da çözümlenme noktasına kadar vardığı bu üçlü halka, tamamen kaybedilince, şurası açıkki, ABD'nin Orta Doğu'da olduğu gibi, dünyadaki çıkarları da büyük ölçüde zarar görecektir.

Tek kelimeyle belirtmek gerekirse, bugün kapitalist dünya, ağır bir ekonomik ve sosyal bunalım içerisinde çalkalanıp durmaktadır. Türkiye'de aynı beşik içerisinde sallanmakla birlikte, Türkiye'nin durumu giderek, başka ülkelerinkinden daha ağır vaziyete gelmektedir.

Bir yanda IMF'nin dayatması, sürekli devalüasyonlar istemi, istihdam sorunu, döviz darboğazı, «taze para» ihtiyacı, hammadde sorunu

vs. vs. gibi sayılamayacak kadar bir sürü hastalıkla müzdarip inleyen bir ülke haline gelmiştir. Çeşitli hastalıklarla inleyen bu ülke, komşu ülkelerin de olagelen olaylarla da sarsılıp, coğrafik konumu gereği, yöneticileri ne yapacağını bilmez hale getirmiştir. Ekonomik olarak altından çıkamadığı bütün bu sorunları, siyasi gericiğin baskısını artırarak çözülemeye çalışan işbirlikçi teknelci burjuvazi, bu yönetim karşısında da perişan duruma düşmüştür. Düşmüştür çünkü, siyasi gericiğin dozunun artırılması, geçici de olsa, bir sukunetin sağlanmasına yetmemektedir. Açık bir faşizme gitmeleri, teknelci burjuvazinin iktidarının sonunun olacağı da teknelci burjuvazi tarafından iyi bir şekilde bilinmektedir.

Türkiye bir 12 Mart faşizm dönemi yaşamıştır; burjuvazi 12 Mart faşizmini bile uzun süre Türkiye'de yaşatmayı göze almamıştır. Çünkü, içerde demokrasi uğruna mücadele edecek güçler önemli ölçüde geliştiği gibi, tüm komşu ülkelerden de (İran hariç) destek bulamamıştır. Suriye ile Irak burjuva-demokrasileriyle yönetilen ülkelerdir. Bu ülkeler faşizme destek olamazlar. Bulgaristan'la Sovyetler Birliği ise, komşu sosyalist ülkelerdir. Ki faşist bir yönetimin bu sosyalist ülkelerden destek bulması olanaksızdır. Böyle açık faşist diktatörlüğün Türkiye'de uygulama alanına konması halinde Türkiye komşu ülkelerinden soyutlanacak ve yalnızlığa mahkum olacaktır. Şunu da kuşkusuzca belirtmek gerekirdi, bütün bu komşu ülkeler Türkiye'de yürütülecek bir anti-faşist mücadeleye az veya çok oranda mutlaka destek olacaktırlar.

Bütün bu açık nedenlerden dolayı, Türkiye'de açık faşist terörist bir diktatörlüğün uygulama alanına konması, teknelci burjuvazi için, düşünülecek en son bir ihtimaldir. Bunun içindirki, Ecevit hükümeti, Başbakanıyla, Maliye Bakanıyla, Dışişleri Bakanıyla, kapı kapı dolanıp taze para bulmak için ellerinden geleni yapmaktadırlar. Ve bütün bilinen bu açık nedenlerden dolayıdırki, ABD, Almanya, Fransa ve İngiltere gibi, emperyalist ülkelerin devlet başkanları peş peşe toplantılar yaparak, dünyadaki çıkarlarını gözden geçirmelerinin yanında, Türkiye'ye taze para sağlanması için de görüş birliklerine vararak, IMF'yi bu konuda ikna etmeye çalışmaktadırlar.

Ve yine Türkiye'nin sosyal siyasal ve jeopolitik durumu teknelci burjuvazi tarafından iyi değerlendirilerek, IMF'nin daha fazla devalüasyon önerilerine karşı çıkmaktadırlar. Türkiye'de açık bir enflasyon olmasına rağmen, daha yüksek boyutlu bir devalüasyonun yapılmasına gidilmekten kaçınılmaktadır. Bunun esas ve temel nedeni, bunun yaratacağı siyasal ve psikolojik etkidir. Bugün sıradan vatandaş bile açıkça görmektedirki, enflasyon var ve büyük bir hızla gelişmektedir. Yani sürekli metaların fiatı sınır tanımaksızın yükselirken, para değeri her gün biraz daha düşmektedir. Bu açık enflasyon karşısında Ecevit hükümetinin yüksek düzeyde bir devalüasyon yapmaktan kaçınması siyasal nedenlerden başka bir şey değildir. Çünkü o kadar açıkki, resmi bir devalüasyon olmamasına rağmen, para bir o kadar değerini kaybetmiştir ve giderek her gün kaybetmektedir. Zaten «kur ayarlaması» adı altında peş peşe ufak tefek devalüasyonlar yapılarak devam ediliyor.

Bugün Türkiye, işbirlikçi burjuvazinin bir ke-

simi kendi siyasal partileri vasıtasıyla, Türkiye'nin gelmiş olduğu bu ekonomik bunalımın sebebi olarak Ecevit hükümetini göstererek, dünya kapitalist sisteminin ve kapitalist bir ülke olan Türkiye'nin bu sistemden dolayı böylesi bunalımları içersine düştüğünü gözlerden gizlemeye çalışmaktadırlar. Fakat, Türkiye'deki teknelci burjuvazinin en büyük kesimi bugünlere gelinebileceğini çoktan görmüş ve ona göre, bazı tedbirler almıştır. Bu tedbirlerden en önemlisi, ikinci MC hükümetinin yıkılarak onun yerine CHP çoğunluklu Ecevit başkanlığında bir hükümetin kurulmasını sağlamaktır. Eğer ikinci MC hükümeti yıkılıp, o hükümet yerine bugünkü CHP ağırlıklı hükümet kurulmamış olsaydı, Türkiye'de bugün sıkıyönetim ilan edilerek siyasi gericiğin dozunun artırılıp, siyasi gericilik yönetiminin devam ettirilmesi yerine, açık faşist terörist diktatörlüğe zorunlu olarak bir geçiş aşamasına gelinirdi.

Gelinirdi, çünkü; MC hükümetleri, eğer Türkiye'de bugünkü gibi sıkıyönetimler ilan etmeye kalksalar, Türkiye'de demokrasi uğruna mücadele eden güçler daha değişik bir tavır içersine girerlerdi. Yani hükümete açıktan açığa cephe alarak, hükümete karşı geniş ve güçlü hareketlerin doğması için bir çaba içersine girerlerdi. Örneğin bir TÜRK-İŞ bile ikinci MC hükümetleri karşısında tavır takınıyordu. Özellikle ikinci MC hükümetini bir genel grevle tehdit ediyordu.

Ama yıllardır bir sürü tantanalarla, özellikle küçük burjuvazi ve diğer demokrat aydın güçlerin, köylülüğün büyük bir kesiminin «umut»u haline getirilmiş olan Ecevit, Başbakanlığa getirilip ve onun partisinin çoğunlukta olduğu bir hükümetin kurulması, TÜRK-İŞ gibi bir sarı sendikanın sesini kesip, bu hükümeti destekler hale getirdiği gibi, yine DİSK'in CHP tarafından ele geçirilerek (ki DİSK yönetimi TKP'nin elinde olsaydı, bu hükümeti destekleme bakımından bugünkü DİSK yöneticilerinden daha farklı bir davranış içersine girmezdi.) hükümetin bazı anti-demokratik tavırlarına ırın gırın etmesine rağmen hükümeti destekler hale getirilmesi ve diğer küçük burjuva demokrat aydınların bu hükümeti kayıtsız şartsız desteklemesi, ayrıca sosyalist geçinen bazı parti ve güçlerin bu burjuva hükümetinin desteği haline gelmesi, hükümetin uygulamış olduğu tüm anti-demokratik baskılara karşı bir kitle hareketinin doğmasını önemli ve belirleyici ölçüde engellemiştir ve engellemektedir.

Demirel'in: «bunların yaptıklarını biz yap-saydık kıyamet kopardı» gibisinden sözleri pek boşuna söylenmiş sözler değildir. Hakikaten mevcut hükümetin uygulamış olduğu anti-demokratik baskılar ve çıkarmaya çalıştığı anti-demokratik yasalar MC'ler döneminde yapılmış olsaydı, Demirel'in deyimiyle «kıyamet kopardı»

Türkiye'de bir proletarya partisi olup, proletaryanın bağımsız siyasetini ortaya koyup, Türkiye'deki demokrasi uğruna mücadeleyi önemli ölçüde yönlendirip, toparlayamadığı için, Türkiye'de demokrasi uğruna mücadele eden güçler dağılık vaziyette kalmış, gerici yasaları çıkarma ve uygulama bakımından diğer burjuva partilerinden aşağı bir iş yapmayan CHP ağırlıklı bir hükümetin kurulması ve bu hükümet eliyle en gerici baskıların uygulanması karşısında demokrasi uğruna mücadele eden tüm güç-

(Devamı 15. Sayfada)

Proletarya Siyaseti ve

Tüm olgular birbirine bağlı, başka bir şeyin etki ve tepkisinden doğabileceği diyalektik kanununda olduğu gibi, siyasetler de her sosyal sınıfın ekonomik ve sosyal yapısından kaynaklanarak temellenir. Bunun için doğmuş olan her sosyal sınıf kendi sosyal yapısına göre bir siyasete sahip olur ve bu siyaset o sınıfın sosyal yapısından doğduğu gibi, o sınıfın siyasal egemenliğinin de bir göstergesi haline gelir.

Her siyasetin sosyal bir yapıdan doğmuş olduğu diyalektiğinden dolayıdırki, burjuva siyasetler yalan, dolan sömürü, üçkağıtçılık, kan ve zulüm üzerine inşa edilirken, proletarya siyaseti, kimsenin kimseyi sömürmediği, emeğin egemenliğine dayanan, hilesi hurdası olmayan bir temele dayanır. Bu ekonomik sosyal yapılarından dolayıdırki, proletaryanın siyaseti açık, doğru ve yaşamın gerçeklerinin doğruladığı bir gelişim gösterir. Fakat buna rağmen burjuva ve küçük-burjuva siyaset, açık olmayan, bulanık, birbiriyle çelişki içinde, birbirini yalanlayan olaydan olaya yön değiştiren, sürekli kafalarda bir bulanıklık yaratan bir siyaset haline gelecek bir gelişim seyri izler.

Dünya tarihine bakıldığı zaman, proletarya partisinin öncülük ettiği tüm hareketler: 1 — Taktik, 2 — Stratejik ilkelerden hareket ederek sürekli bir şekilde yaşamın doğruladığı, sürekli bir gelişim gösterir. Ama koşullar ne olursa olsun, proletarya siyaseti her zaman açık, anlaşılır, hiç bir muğlaklığa yer bırakmaksızın, doğal bir gidişin çizgisi haline gelmiştir. Bu siyasetin karşısına çıkan burjuva ve küçük burjuva siyasetler kendi özelliklerini; yalpalamak, olaydan olaya değişik rotalar izlemek, şaşkınlaşmak, kendi kendisiyle çelişmek gibi perspektifle ortaya koymuşlardır.

Küçük burjuva siyasetlerinin belirleyici ve hiç değişmeyen bir özelliğide; tarihin her çağında ilahta burjuvaziyle bağlarını koparmayıp, onun bir kesimiyle mutlaka ilişkiler içersine girmek ve mutlaka burjuvazinin bir kesimine dayanmaktadır.

Kısaca belirtmiş olduğumuz bu tarihsel ve sosyal gerçeklerden sonra bu tarihsel gelişimler içersinde, küçük-burjuva siyasetçiliğini en açık bir şekilde bütün uygulamalarında göstermiş olan TKP'nin mevcut durumda koymuş olduğu siyasetine bakarak bir değerlendirme yapalım.

Herkesin bildiği gibi, Türkiye'de CHP hükümetinin isteği ve yönetiminde bugün bir sıkıyönetim uygulanmaktadır. TKP sürekli yurt dışında borazancılık yaptığı kendi radyosu vasıtasıyla bu konuyla ilgili olarak TKP'nin görüşlerini açıklamış ve TKP'nin görüşlerini savunan ÜRÜN dergisi de Ocak, 1979 - 55 sayılı dergisinde bu görüşleri yayınlamıştır. TKP'nin bu görüşlerini ÜRÜN dergisinden alarak eleştireceğiz ve yukarıda tanımını yapmış olduğumuz küçük burjuva siyasetine bu görüşlerin nasıl tıpatıp uyduğunu açıklamaya çalışacağız.

Kuşkusuz, TKP'ye yönelteceğimiz bu eleştiriler belki her zamanki gibi cevapsız kalacaktır. Ve sebebini bilmediğimiz bir anlayışla TKP, bu görüşlerimize olumlu ya da olumsuz bir yönden bir tepkide bulunmayacaktır. Ama buna rağmen, biz TKP'nin küçük burjuva yüzünü sürekli bir şekilde Türkiye işçi sınıfına göstermeye çalışmaya devam edeceğiz. Devam edeceğiz çünkü, TKP, proletarya adına konuşmakta ve bir proletarya partisi olduğunu iddia etmektedir. TKP, hem küçük burjuva ideolojik dünya görüşünü savunup, hem de proletarya adına bu

simsarlığı yapmayı bırakmadığı ve bu şarlatalığından vazgeçmediği müddetçe biz E. Birliği olarak TKP'yi sürekli teşhir ve tecrit etmeye çalışacağız. Bu uğraşlarımızda esas amaç hiç şüphesiz, TKP'yi doğru bir çizgiye çekmek ve proletarya mücadelesine katılmasını sağlamaktır. Fakat, TKP buna yanaşmadığı müddetçe, TKP'nin bütün simsarlıklarını teşhir ederek, TKP'yi işçi sınıfından tecrit etmeye çalışacağız, çalışacağız çünkü, TKP tecrit olmadan, öyle gözüküyorki, işçi sınıfını CHP'nin etkinliğinden kurtarmakta olanaksız hale gelecektir.

TKP, CHP'ye öylesine sarılmıştırki, CHP işçi sınıfına ve diğer emekçilere ne kadar baskı uygularsa uygulasin, burjuvazinin iktidarının pekişmesini ne kadar sağlamlaştırırsa, sağlamlaştırırsın, Türkiye'nin emperyalizme bağımlılığını ne kadar artırırsa artırısın, TKP, CHP'ye karşı (bazı serzenişlerin dışında) hiç bir zaman için tavır takınmamıştır ve takınacağına benzememektedir. Türkiye'de bugün çocuklar bile bilmektedirki, Sıkıyönetimin uygulanması önerisi CHP'den gelmiştir. Ve sıkıyönetim kararı CHP'li parlamenterlerin de onayıyla meclislerden geçmiştir. Kuşkusuz, CHP'li bazı ilerici demokrat unsurlar sıkıyönetime karşı çıkmışlardır ve hatta mecliste oylarını kullanmamışlardır ama, CHP parti olarak genellikle sıkıyönetimi benimsemiş ve onaylamıştır. Bütün bunlara rağmen bakın TKP neler söylüyor, hem de TKP'nin genel sekreteri olan İ. Bilen'in ağızıyla:

«Bu bir iç savaş kıskırtmasıdır. Bu ilerici, yurtsever güçleri kırma, hükümeti devirme hareketidir.»

«Demirel yaptığı basın toplantısında açıkça bu faşist kırma arka çıkmıştır, suçu hükümetin ve ilerici yurtsever güçlerin üzerine yıkmaya çalışmıştır. Faşist Türkeş, Erbakan, Demirel'le birlikte hükümetin yıkılıp gitmesini istediklerini söylüyorlar.» (ÜRÜN say. 55, s: 11)

Aynı sayının başka bir yerinde de şöyle denmektedir.

«Sıkıyönetim faşizm tehlikesini daha da artırmış, memleketi askersel bir diktatörlüğün eşiğine getirmiştir. Böylece gerici faşist güçlerin bir kolu dolaysız olarak yönetimi hükümetle paylaşıyor. Sıkıyönetim generalleri arasında MHP yanlıları var.» (a.y.)

«CHP sağ kanat yönetiminin izleyegeldiği politika Türkiye'nin sıkıyönetime sürüklenmesine yol açmış, emperyalizm, gerici çevreler bu politikadan sıkıyönetimi dayatmak için yararlanmışlardır.» (a.y. s:7)

İnsan TKP'nin bu dediklerine baktığı zaman Nasrettin Hoca'nın hırsızlarla ilgili espirisi akla geliyor. Haniya, hocanın evine hırsızlar girmiş, daha sonra her gelen hocaya: «Hırsızlar girerken neden uyanmadın, neden hırsızları yakalamadın, neden bu kadar rahat uyudun» gibilerinden eleştiriler getirince: Hoca, «iyi ben uyanmadım, hırsızları yakalayamadım vs. ama hırsızların hiçmi suçu yok canım!» dediği gibi, insanın da TKP'ye sorması geliyor; «Demireller, Türkeşler, Erbakanlar, Amerika vs. sıkıyönetimin ilan edilmesi için çalıştı, uğraştı da CHP hiç mi istemedi, CHP buna karşı mı çıktı?»

TKP, ne olursa olsun CHP'ye hiç toz kondurmamaktadır. Çünkü, TKP, CHP'yi ulusal burjuvazinin partisi olarak görüp, sürekli onunla işbirliği içersinde olmayı özlemekte ve buna uygun bir siyaset izlemektedir. Halbuki sıkıyönetimin gelişinde ve uygulanmasında CHP'nin rolü o kadar açıktırki, Türkiye'de olan herkes bunu bilmektedir. Ama ne yazıkki, ne parti olarak

TKP, ne de onun «kıvrak» zekalı sekreteri İsmail bunu görmemektedir. Göremedikleri gibi de sürekli bir şekilde CHP'yi ne edip edip, temize çıkarma çabası içine girmektedir.

Herkesin bilebileceği gibi, bir zamanlar TKP, (şimdi de öyle) «faşizmin tırman»dığını savunup, bu gerekçe ile hükümeti destekleme siyasetini güdüyordu. CHP ağırlıklı hükümet sıkıyönetim ilan edince, bu seferde şaşkına dönüp, «sıkıyönetim faşizm tehlikesini daha da artırmış, memleketi askersel bir diktatörlüğün eşiğine getirmiştir.» diyerek feryat etmektedir. Geçmişte TKP faşizm olarak MHP'yi gösterip, ve MHP'ye karşı UDC'yi kurmak için CHP'ye de çağrıda bulunmuştu. TKP o dönemdeki UDC politikasıyla faşizmi geriletmeyi iddia ediyordu. Fakat, CHP ağırlıklı hükümet eliyle sıkıyönetim uygulanınca, bu seferde «faşizm tehlikesini daha da artırmış, memleketi askersel bir diktatörlüğün eşiğine getirmiştir» feryatlarıyla uygulanan mevcut sıkıyönetimin bir «faşizm tehlikesi» olduğunu savunmaya kadar işi vardırılmıştır. Pekî sormak lazım şimdi TKP'ye mevcut sıkıyönetim bir «faşizm tehlikesi» ise, senin UDC ortağı olarak gördüğün, faşizme karşı olduğunu bütün işçi sınıfı ve emekçilere inandırmaya çalıştığın CHP'nin tavrı ne? CHP, bir müttefikiniz olarak sizinle aynı fikirde mi?

TKP mevcut sıkıyönetimi bir «faşizm tehlikesi» olarak görürken, bu tehlikenin daha önceden önlenmesi için de sözünün dinlenmediğinden dert yanarak şu nasihatla bulunuyor.

«Bu gelişmelerde CHP sağ kanat yöneticileri gerici faşist güçlerle, ilerici demokrat güçler arasında orta yol politikası izlediler. Pratikte bu yol gerici faşist güçlerin baskıların altında adım adım özgürlüklere karşı saldırı politikasına döndü. Eğer CHP yöneticileri bunalımların yükünü tekellerin çıkarları doğrultusunda işçi sınıfına, emekçi halkın sırtına yükleme politikasını izlemeselerdi; eğer CHP yöneticileri TKP'nin önerdiği faşizme karşı Ulusal Demokratik Cephe çağrısına düşmanca karşı çıkmasalardı, iç gericilik, militarist klik bugün bu sıkıyönetimi dayatamazdı.» (a.g.y. s: 14-15)

Gördünüz mü, proletarya partisini ve siyasetini! İşte TKP öyle bir proletarya partisi ki: «olsayla bulsa bir araya gelse» temennileri ilkesinden hareket ederek mevcut siyasi ortamın değerlendirilmesini yapıp, proletaryanın politikasını ortaya koyuyor! «kıvrak» zekalı TKP sekreteri İsmail'i, CHP dinleyip te «Ulusal Demokratik Cephe» politikasına katılsaymış, orta yol politikası gütmeseymiş, «bunalımların yükünü tekellerin çıkarları doğrultusunda işçi sınıfına ve emekçilere «yüklemeseymiş,» bugünkü durum doğmayacak ve faşizm «bir tehlike» haline gelmeyecekmiş! Kendisine proletarya partisi diyen bir siyasetin bu kadar adileşip, olsalarla, bulsalar hareket ederek, siyaset koymaya çalıştığını, TKP'yi bilmeyen ve görmeyenlere inandırmak hayli zor olacaktır. Çünkü TKP proletarya partisi olduğunu iddia etmektedir. Bir proletarya partisinin bu kadar sefalet içersine düşmesi görülmüş ve duyulmuş şey değildir.

TKP'nin hayal hanesinde oluşmuş olan bu olsa ve bulsalar bakılınca, şunu da söylemek mümkün. Türkeş faşist olmasaydı, Demirel ve Erbakan gerici olmasalardı, ABD emperyalizmi hiç doğmasaydı, kapitalizm dünya çapında bunalıma girmeseydi, kapitalizm bunalımlara gir-dikçe faşist yöntemlere başvurmasaydı, bugün dünyada ne faşizm olurdu, ne de TKP sekreteri İsmail, terki-diyar edip, yarım asıra yakın bir

«TKP»nin Sefaleti

zaman yurt hasreti çekip, böylesi hayaller içine düşmezdi. Ve belki de hayal hanesi de bu kadar gelişmezdi.

Yazının girişinde de genel olarak belirttiğimiz gibi, proletarya ayrı bir sınıftır. Sınıfına uygun ülkesinin ekonomik sosyal koşullarını, dünya koşullarını doğru bir şekilde tahlil ve tespit ederek kendisine bir siyaset çizer ve bu siyaset doğrultusunda hiç şaşmaksızın yoluna devam eder. Proletarya partisinin siyaseti ne varsayımlara nede birtakım hayallere dayandırılmaz.

Hele proletaryanın bir burjuva partisinden «yapsaydı, etseydi» şeklinde bir varsayımdan hareket ederek demokrasinin korunmasını, bunalımın yükünün tekellilere yüklenmesini, tekelciliğe ve emperyalizme karşı tavır takınmasını istemesi, temenni etmesi ve ona güvenmesi kattiyetle mümkün değildir, böyle bir politika proletaryaya değil küçük burjuvaziye has bir politikadır. Çünkü, Lenin'in de belirttiği gibi, proletarya burjuvaziye güvensizliği siyaset olarak savunurken, küçük-burjuvazi de burjuvaziye güveni ve inanı, proletaryaya inandırmaya çalışır. TKP ve onun «kıvrak» zekalı sekreteri İsmail, her zaman burjuvaziye güven ve proletaryaya güvensizliği savunmuşlardır ve savunmaktadır. CHP, «toplumsal anlaşma» adı altında işçi sınıfının ekonomik ve demokratik haklarını ortadan kaldırıp, anti-demokratik yasaları getirerek demokrasiyi tümünden yok edip, sıkıyönetim de ilan ederek siyasi gericiliği Türkiye üzerinde tamamen egemen kılmaya çalışırken ve bunun hepsi Türkiye işçi sınıfı ve diğer emekçileri tarafından açıkça görülmüşken, TKP hâlâ mevcut sıkıyönetimin CHP ağırlıklı hükümeti yıkmaya çalıştığını, gerici Demirel, Erbakan ve faşist Türkeş'in bu sıkıyönetimi getirdiğini ve bu hükümeti devirmek istediklerini iddia ederek, CHP'ye hiç toz kondurmayarak, işçi sınıfına güvensizlik, burjuvaziye güven politikasını bütün açıklığıyla sergilemekte ve bunu da işçi sınıfına inandırmaya çalışmaktadır.

Bütün bunlarla birlikte TKP tam bir kafa karışıklığı içinde, daha önce «tırmanan faşizm»i savunurken, ve bu faşizmin aşağıdan yukarıya doğru MHP eliyle tırmandırıldığını iddia ederken, ve devleti bu tırmanan faşizme karşı koruma sevdasına düşerken, bugün devletin en önemli kurumlarından birisi olan ordu tarafından sıkıyönetimin uygulamasına faşizm tehlikesinin daha da artarak, «askersel bir diktatörlüğün eşliğine» getirildiğini savunmaktadır. Bu da kuramsızlık ve siyasetsizliğin çok açık ve bariz bir örneğidir. Kuramsızlık diyoruz, çünkü, TKP'nin savunmuş olduğu mevcut kuram Türkiye gibi ekonomik ve sosyal yapıya sahip bir ülke değil, fakat, sömürgesel devrim arifesinde olan bir ülkede geçerli olabilecek bir kuramı, diğer hayalleri gibi, Türkiye üzerinde uygulamaya çalışmaktadır. Peki, ne oldu «tırmanan» faşizm? Faşizm devleti ele geçirmek için tırmanır. Ama bu gün devleti ele geçiren bir güç yok. Devlet gücünün kendisi bir sıkıyönetim uyguluyor. Ve hatta bu sıkıyönetim TKP'nin şimdiye kadar tırmandığını iddia ettiği, ve tırmanmayı durdurmak için de UDC çağrısında bulunduğu MHP'nin de bazı militanlarına karşı uygulanmaktadır. Peki nasıl oluyor da hem bu sıkıyönetime «askersel bir diktatörlük» deyip, hem de hâlâ «tırmanan» bir faşizme karşı siyaset güdüyorsunuz? Madem MHP, Türkiye'de faşizmin yegâne temsilcisi ve de bir «tırmanış» içindeydi, bu günkü sıkıyönetim de herkesin gördüğü gibi, hemen hemen

Türkiye'nin her alanında MHP'nin militan kesimi olan sivil faşist komandoları da tutuklayıp, mahkemelere gönderiyor, ve bunların faaliyetlerini kısıtlamaya çalışıyor, sizin «tırmanan» faşizm teorisine göre, mevcut sıkıyönetimin desteklenmesi gerekir? Çünkü, sizin faşizmin yegane hamisi olarak gördüğünüz ve göstermeye çalıştığınız MHP'nin faşist militanlarını da karşıya almış durumda. O zaman neden bunu desteklemiyordunuz? İşte TKP, kendisine bir proletarya partisi lakabı takarak, bu siyasi sefaletin içinde bocalamakta ve her bocalamasında bu oportünist batağa daha da gömülmektedir. Halbuki, proletarya siyaseti, böylesi sefaletler siyaseti değil, tam tersine herşeyi berrak ve açık bir şekilde gören ve ona karşı bütün hazırlıklarını yapan, yolunu şaşırmadan yoluna devam eden bir siyasettir. Aslında «tırmanan faşizm» tezini savunan herkese bu soruları yöneltmek gerekiyor. Örneğin bir «Kurtuluş», geçmişte, «oligarşik devletten, faşist devlete» geçişi önlemek için «tırmanan faşizm»e karşı mücadele edeceğini, söylüyordu. Ve «tırmanan faşizm» ise (ki bunu Kurtuluş dergisinde sayfalarca yazılar karalayarak izah etmeye çalışmıştı) MHP olarak gösteriliyordu. Fakat, bu gün mevcut sıkıyönetim MHP'nin komandolarını da bir bir sağdan soldan toparlarken, «Kurtuluş»un deyimini kullanacak olursak, devrimcilere yumrukla, faşistlere de tokatla vururken, «Kurtuluş» geçmişte CHP'yle güçbirliğini savunup, «tırmanan faşizm»in «oligarşik devleti» yıkıp, onun yerine «faşist devleti» kurmasını engelleme tezini ileri sürerken, bu gün CHP'nin istek ve onayıyla yani, daha açık bir deyimle «Kurtuluş»un müttefik gördüğü CHP'nin isteğiyle sıkıyönetim uygulama alanına konmuşken, ne hikmetse, «Kurtuluş», müttefiki olmak istediği CHP'nin bu tezine karşı çıkmış, ve müttefikinin önlemek istediği «tırmanış» desteklemeyip, sıkıyönetime karşı tavır takınmıştır.

Siyaset olarak geçinen bu biçarelere söylenecek çok şey var ama, ne zaman müsait ne de yerimiz.

Emeğin Birliği zamanında Türkiye'de «tırmanan» bir faşizmin olmadığını faşizmin bu devlet eliyle de uygulanacağını, CHP'nin tekellci burjuvazinin bir kesiminin temsilciliğini yaptığını, tekelci burjuvaziye ve faşizme karşı mücadele de CHP'yle herhangi bir ittifakın yapılamayacağını, ancak, CHP'nin homojen bir yapıya sahip olmadığını, CHP içindeki demokrat ve küçük-burjuva unsurların CHP'den kopartılarak onlarla bir güçbirliğinin yapılabileceğini, bu gün CHP yönetiminin demokrasiyi değil, siyasi gericiliği temsil ettiğini ve bu siyasi gericiliği gerek çıkartacağı bazı anti-demokratik yasalarla gerekse sıkıyönetimlerle pekiştireceğini belirttiğinde; bütün oportünistler, Emeğin Birliğine karşı saldırıya geçmişlerdi. Bu gün mevcut durumun doğuşu E. Birliğinin bu tespitinden dolayı, E. Birliğinde en ufak bir şaşkınlığa yol açmamıştır. Fakat, E. Birliğinin bu siyasetine karşı çıkıp, CHP'yle ittifakı savunan, MHP'yi faşizmin tek hamisi olarak gösteren ve onun «tırmanış»ını engellemek için cephele oluşturma çabalarına giren bütün siyasetler, doğmuş olan mevcut siyasi ortam karşısında şaşkına dönerek, kuramsızlıklarını ve bu kuramsızlığın getirmiş olduğu sefaleti sergilemişlerdir.

TKP sekreteri İsmail Bilen, «kıvrak» zekâsıyla bir kıvrak yaparak, bir yandan CHP'yi de karşıya alarak bir güçbirliğinin oluşmasını isterken, bir yandan da yine mevcut hükümetin destek-

lenmesi için basit bir «kıvrak» zekâ oyunu ortaya sergilemektedir. TKP sekreteri İsmail bu «kıvrak» zekâsıyla şu «kıvrak» manevrada bulunmaktadır:

«Bu iç savaş kışkırtısı, faşist tehlike karşısında örgütlü, güçlü anti-faşist yığın eylemleri yükselmelidir. Gerici AP başlarından, faşist Türkeş'in ve maocu perinçek gurubuna kadar bütün karşı-devrimciler bu hükümetin yıkılması için ağız ve işbirliği yapıyorlar. İlerici, yurtsever güçlerin örgütlü, güçlü anti-faşist çıkışları bu saldırı karşısında tek güvencedir. Bu aynı zamanda hükümeti içine düştüğü kararsız durumdan kurtarabilir.» (Ürün. 55 s: 13)

«TKP ile eylem birliğine yanaşmama politikası, sosyalist partilere de zorluklardan, faşist saldırılar karşısında güçsüzlükten başka bir şey getirmiyor. Bu durumda hiç zaman yitirmeden tüm ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliği yolunda kalıcı adımlar atmak gerekiyor. TKP bu yolda her türlü ortak adımın atılmasında bütün gücünü ortaya koymuştur, koyuyor.» (a.g.y. s: 10)

Okuyucu hatırlayacaktır, bir önceki sayfalarda TKP'den almış olduğumuz bir alıntıda: CHP'nin kendileriyle birlikte ulusal cepheye katılmaması, CHP'nin bunalımın yükünü tekelcilere yıkmaması, vs. den dolayı bu günkü duruma geldiği belirtiliyordu. Yukarıya almış olduğumuz iki alıntıda da görüldüğü gibi, TKP, CHP'yi bir ittifaka çağırıyor, fakat, çağırılmış olduğu ilerici ve devrimci güçleri mevcut hükümeti yıkmak isteyen «gerici AP, başlarından faşist Türkeş'ine ve maocu Perinçek gurubuna» karşı bir mücadele vererek, «aynı zamanda hükümeti içine düştüğü kararsız durumdan» kurtarmayı amaçlamaktadır. Görüldüğü gibi, bir yandan CHP'ye de karşıymış gibi bir politika konurken, diğer yandan CHP ağırlıklı hükümetin, kurtarılması için çok kıvrak ve sinsî bir manevra yapılmaktadır. Yani bir yandan mevcut sıkıyönetime karşı devrimci güçlerin birliğinin çağrısında bulunulurken, bir yandan da sıkıyönetimi ilan eden ve uygulayan mevcut hükümeti desteklemek için böylesi bir güçbirliği çağrısında bulunmaktadır. TKP'nin «kıvrak» zekâlı sekreterinin yapmış olduğu bu kıvrakça manevradaki sinsilik CHP'yi bütün karşı-devrimci tavır ve tutumlarıyla proletaryanın gözünden gizlemek, onu proletaryaya iyi göstererek, mevcut sıkıyönetimi CHP değil de başkaları uyguluyormuş gibi gösterip, mevcut hükümeti işçi sınıfı ve emekçilere desteklemek amacını taşıyor. Daha basit ve açık bir deyimle ifade edecek olursak, sıkıyönetime karşı gözükerek güçbirliği içersine sokacağı tüm devrimci ve demokratik güçlerin mücadelesini mevcut sıkıyönetimi uygulayan hükümeti desteklemeye kanalize edecektir. Bu siyaset öyle bir şaşkınlık tablosu yaratıyorki, bir yandan mevcut sıkıyönetim faşizmiş gibi gösteriliyor, ve bunun karşısında güçbirlikleri oluşturma çağrısında bulunuluyor, bir yandan da faşizmiş gibi göstermiş olduğu sıkıyönetimi uygulama alanına koyan hükümeti destekleyerek, aynı zamanda bu sıkıyönetim de desteklenmiş oluyor. Desteklenmiş oluyor, çünkü; mevcut sıkıyönetim TKP'nin işçi sınıfı ve diğer emekçilere yutturmak istediği gibi, Demirel ve Türkeşlerin getirdiği bir uygulama değil, aynı zamanda CHP yöneticilerinin de isteyerek ve bilinçli bir şekilde getirdikleri bir yönetimdir. Bunu bilmemek için saflık derecesini de aşp, aptallık derecesine varmış olmak lazım.

Kamboçya'da Halk Hareketi ve

Ulusal kurtuluş mücadeleleri, doğuş tarihlerinden günümüze dek, çeşitli sınıfsal ve sosyal aşamalardan geçmişlerdir. Burjuvazinin öncülüğünde yürütülen ulusal kurtuluş mücadeleleri, istisnasız olarak yeni burjuva iktidarlarının kurulup, daha sonra da emperyalizmle işbirliğini gerçekleştirmişlerdir. Kapitalizmin bütün dünyada hızla gelişmesi, ve en ücra köşelere kadar girmesi, güçlü bir sosyalist blokun doğması, sömürgelerde bile belli oranda işçi sınıfının oluşması, sosyalist bilmin dünya yüzeyine yaygın bir şekilde dağılarak gelişmesi, sermaye ihracının sömürgelerde de belli ölçülerde kendini göstermesi, bu ülkelerde küçük çapta da olsa yerli işbirlikçilerin doğması, geçmişte burjuvazinin öncülüğünde yürütülen ulusal bağımsızlık mücadeleleri, nitelik olarak değişik bir hüviyete bürünerek, milli burjuvazinin ve küçük burjuvazinin de katılarak o ülkelerdeki işçi sınıfı ve diğer yoksul emekçilerle ittifaklar oluşturup, ulusların kendi kaderini tayin etme hakkını elde etmek amacıyla, ulusal bağımsızlık ve sosyalizm uğruna mücadeleler dünya genelinde yaygın hale gelmiştir.

Burjuvazinin öncülüğünde yürütülen ulusal kurtuluş mücadelelerinin yerini ulusal bağımsızlık ve sosyalizm uğruna mücadelelerin alması, bu mücadelelere burjuvazinin öncülüğünde gerçekleşmiş olan kurtuluş mücadelelerinden daha farklı bir karakter kazandırarak, ikili bir nitelik vermiştir. Bu ikili niteliğin, birisi, ulusal bağımsızlıktan sonra sosyalizmin inşasına geçiş, bir diğeri de o ülkede kapitalizmin geliştirilmesi ve burjuvazinin iktidar üzerinde egemenlik kurması.

Çağımızda gerçekleşen ulusal bağımsızlık ve sosyalizm uğruna mücadelelerden bir kesiminin, örneğin Vietnam'da olduğu gibi, bağımsızlığını elde ettikten sonra kapitalist evreyi yaşamadan doğrudan doğruya kapitalist olmayan yoldan sosyalizme geçişi gerçekleştirmenin, bir kesiminin ise, örneğin Kamboçya'da olduğu gibi, ulusal bağımsızlıktan sonra yeniden işbirlikçiliğine doğru bir gelişim göstermesi, bu hareketleri gerçekleştiren sosyal ve sınıfsal güçlerin karakterlerinden kaynaklanmaktadır.

Günümüzde gerçekleşen ulusal bağımsızlık ve sosyalizm uğruna mücadeleler içinde, hem milli ve küçük burjuvazi, hem de proletarya ve diğer emekçiler vardır. Mücadele döneminde ya da kurtuluşun arifesinde proletarya diğer emekçiler ittifakı sağlayıp, küçük burjuvaziye de yanlarına çekelse ve bu ittifakla iktidar üzerinde egemenlik kurarlarsa, bu ülkede ulusal bağımsızlık sonrası kapitalizm evresi yaşanmadan sosyalizme geçiş gündeme gelmektedir. Fakat, milli burjuvazi proletaryayı müttefiklerinden koparır, kendisi küçük burjuvaziyle birlikte iktidar üzerinde egemenlik kurarsa, bu ülkede ulusal kurtuluşun sonrasından yeniden işbirlikçiliğe doğru bir gelişim gündeme gelir. İşbirlikçiliğine doğru bir gelişim gündeme gelir çünkü, dünya konjonktürünün mevcut koşullarında, hiç bir burjuva iktidarı emperyalizme dayanmaksızın, emperyalizmle işbirliğine girmeksizin ayakta kalamaz.

Şunu da belirtmek gerekir ki, milli burjuvazinin iktidarı ele geçirip, emperyalizmle işbirliğine girmesi, ulusal bağımsızlığını vermiş bir ülkede kolayca yapılabilecek bir iş değildir. Değildir çünkü, böylesi bir ülkenin emekçileri emperyalizmi çok iyi bilmektedirler. Bunun için de kendi iktidarlarına karşı harekete geçmesi büyük bir ihtimalle kaçınılmazdır.

Bütün bu nedenlerden dolayı, kısaca belirtecek olursak, ulusal bağımsızlık ve sosyalizm uğruna verilen mücadeleler yukarıda belirtmiş olduğumuz ikili karakterinden dolayı ya mücadele içersinde ya da kurtuluşun belli bir süre sonra proletaryayla burjuvazinin arasında çıkacak olan son bir hesaplaşmaya mutlaka sahne olacaktır.

Bu sorun tartışılırken, en açık ve en bariz örneğini Kamboçya'da görmüş olduğumuz milli burjuvazinin bürünmek istediği kuzu postu olan maoizmede değinmek gerekir.

Bu yazımızın başında vermiş olduğumuz ulusal bağımsızlık mücadelesi örneklerinden farklı bir şey olarak maoizmin ulusal bağımsızlık mücadelelerinin içersinde yaratmış olduğu sinsi burjuva oyunlarını iyi bir şekilde kavramak gerekir. Bu maocu oyun mevcut görünümüyle Çin'de son derece usta bir şekilde oynanmıştır. Fakat Kamboçya'da da bu oyun oynanmak üzere suçüstü yakalanmış ve bütün yüzü açığa çıkartılmıştır.

Maoizm oyunu oynanmaya başlanmadan önce, ulusal bağımsızlık mücadelesi içersindeki burjuva unsurlarının yüzü bütün kitleler tarafından açıkça görülebiliyordu. Fakat, maoizm bu burjuvalara öyle bir maske taktı ki, kuzu postuna bürünmüş kurt misali, kitleleri avutmak, onları burjuva bir yöne doğru sürüklemek için sinsi bir şekilde oynanan bir oyun haline geldi. Şöyleki; burjuvazi kendi sınıfı adına hareket etmekten vazgeçip, mao Zedung düşüncesine dayanarak, Marksizm-Leninizm adına hareket edip, gittikleri yerin kapitalizm değil, sosyalizmi gösterilmesine çalışılmakta. Bunu yaparken de sosyalizm bilmi bir tarafa bırakılarak, iradecilikle yani volantrizmle bir takım keskinliklere başvurup, toplumu karanlıklara doğru sürüklemektedirler. Bu volantrizmin keskin bir şekilde uygulanmasının en açık örneği Kamboçya'da ortaya çıkmıştır. Bu örneklerden bir tanesini «Kamboçya Ulusal Birlik Cephesi»nin yayınladığı ve KİTLE'nin çevirip 243. sayısında yayınlamış olduğu bildiriden alarak aktaralım.

«Zora dayanan işbirliğini ilan ettiler, parayı ve pazarları ortadan kaldırdılar, ve halkı komünler halinde yeme ve yatmaya zorladılar.»

Bildiride belirtilen ve buraya aldığımız bu alıntıdan da anlaşılacağı gibi, Kamboçya'daki maocu pol-pot rejimi demokratik bir takım tedbirler alıp, sosyalizme geçişin maddi koşullarını hazırlamanın yerine, sosyalist toplumda da bulunmayacak, komünist toplumda da bulunmayacak bir uygulamayı Kamboçya'ya getirmiş, parayı ve pazarları ortadan kaldırıp, halkı komünler halinde yemeye yatmaya zorlamakta, kendisine çok keskin ve ileri tedbirler aldığı süsü vererek kitlelerin dikkatlerini başka yönlere çekip, önce Çin'le, daha sonra da Çin'in işbirliğine girmiş olduğu emperyalizmle işbirliğine gitmeyi amaçlamıştır. Aynı bildirinin başka yerinde de şöyle bir pragraf vardır.

«Orta çağda görülen ve hatta Hitler faşistlerinin işlemiş olduğu katliamların daha tüyler ürperticisine ve barbarlarına halkımız her yerde tanık oldu. Bundan başka Pol-Pot-Leng Sary kliği, kendi anlayışına göre bir sosyalizm inşa etmek uğruna, milyonlarca yurtseverin canına kıymak konusunda tereddüt dahi etmeyeceğini açıkladı.» (a.y.)

Bu göstermelik keskinlikler hiç kuşkusuz, volantrizmden kaynaklanmaktadır. Bunlar bifişçsüz bir şekilde yapılmış şeyler değildir. Bilinebileceği gibi, sosyalizmi inşa etmek (her top-

lumda olduğu gibi), iradeciliğe, yani volantrizme dayanarak ve zor kullanarak mümkün değildir. Salt şiddet ve volantrizm sosyalist toplumu inşa etmenin metodu değil, tam tersine sosyalizmi kötü bir örnek olarak topluma gösterip, toplumun tümünü sosyalizmden nefret ettirmektir. Zaten Çin'de de bu günkü cüce Teng'in zaferi daha önce Çin'de uygulanmış olan Volantrizmden kaynaklanmaktadır. Çin'de yapılanlar da Pol-pot rejiminden farklı şeyler değildi. Çin'de tarım kesiminde henüz feodalizm hakimken, milli demokratik devrimden sonra tarım komünler kurulmaya başlandı. Ve köylülük henüz kapitalizmi bile görmeden sınıfsal, bir saflaşma doğmadan komünler içersinde birleştirilmeye zorlandı. Sanayinin geliştirilmesi bir yana bırakılarak tarımın geliştirilmesine büyük ağırlık verildi. Bu da güçlü bir proletarya sınıfının doğmasını engelledi. Kültür devrimi adı altında kitleler Mao Zedung düşüncesiyle morfinlenerek uyuşturuldu ve kız kadın erkek herkes asker elbisesi giymek mecburiyetinde bırakıldı. Akaliyetlerin hiç bir demokratik hakkı verilmeksizin, zor ve şiddetle, baskı altına alındı. Sanayinin ve sanayiye bağlı bir toplumun geliştirilerek Leninin sosyalizm ve kültür devrimi eşittir, elektrifikasyon ilkesi bir yana bırakılarak, sunni kültürle, volantrizm dayatılarak toplum sosyalizm adına zorlandı. Bu deli saçması şeylerin tümü sosyalizm adına yapıldı. Ve Çin toplumu bir nevi sosyalizmden nefret ettirilmiş hale getirildi. Bütün bunlar yapılırken, sınıfsal saflaşma ve proletaryanın burjuvaziyle hesaplaşması için bağımsız örgütlenmesi bir kenara atılarak, proletarya müttefiklerinden koparıldı, milli burjuvazi bu cirkefleri sosyalizm diye topluma gösterip, küçük burjuvaziye ve bu tip volantrist uygulamalardan nefret eden tüm kitleleri yanına çekerek, iktidarı ele geçirdi, proletaryayı bir köşeye kısıtararak emperyalizmle işbirliğine girmeyi bu günkü haliyle başardı. Kültür devrimi adı altında Mao Zedung'a dayanılarak ve onun düşünceleri geliştirilerek, «iki süper güç, İkinci Dünya ve Üçüncü Dünya» teorileri yaratılarak bu günkü işbirlikçiliğin tüm sosyal ve siyasal zeminleri hazırlandı. Bütün bunlar Marksizm-Leninizm adına yapılırken, Marksın ve Leninin eserlerinin okunması engellendi ve Maonun kızıl kitabı ile Çin halkının kültürünün gelişmesi önemli ölçüde kösteklendi.

İşte Pol-pot rejiminin yapmak istediği Çin'de yapılanların aynısıydı. Ve hiç şüphesiz varmak istediği yerde Çin'in bu günkü vardığı emperyalizmle işbirlikçiliği yeriydi.

Mao Zedung düşüncesinin Çin'de kazandığı başarının aynısını Kamboçya'da kazanamayışının esas nedeni, artık Mao Zedung düşüncesinin mevcut durumda iç yüzünün iyi ve açığa çıkmış olmasından ve Vietnam örneğinin Kamboçya'ya yakın bir yerde gerçekleşmiş olmasındandır.

Maoizm, Marksizm-Leninizm adına hareket edip, volantrizmi temel almaya dayanarak, proletarya diktatörlüğü adına da; sadist ve despotça bir baskıyı kitleler üzerinde uygulamaktır. Volantrizm nasıl ki ekonomide keskin bir edayla ortaya çıkıp, sonradan da ters yüz olup kapitalizme doğru bir gelişim gösteriyorsa, despot baskılarda kitleler üzerinde bir yılgınlık bir şaşkınlık yaratıp, burjuvazinin toparlanma ve iktidarı ele geçirmesini sağlamıştır ve sağlamaktadır. Sosyalizm Bilmi gücünü doğanın diyalektik gelişiminden almıştır. Bunun için sosyal toplumların gelişiminde sosyalizm bilmi despot bir

Ulusal Kurtuluş Mücadeleleri

zihniyete dayanarak değil, sosyal gelişimleri diyalektik bir gözle inceleyerek toplumun bu gelişimlere ayak uydurmasını sağlayarak bir uygulama içersine girer. Bunun içindir ki, Lenin Ekim devriminden sonra Rusya'nın o dönemdeki şartlarında zorunlu olarak üç yıl uygulanmış olan «savaş komünizmi»nin en kısa sürede ortadan kaldırılması için bütün gücüyle çalışmış ve onun yerine sosyal gelişimleri bilimsel bir şekilde uygulama alanına koymayı düşünmüşken, Troçki ve onun gibi burjuva yandaşları savaş komünizminin sosyalist bir sistem olarak kabul edilip uygulanmasını istemişlerdir. Lenin bütün yazılarında «savaş komünizmi»nin sosyalizme geçiş için uygulanacak bir sistem olmadığını, Rusya koşullarında geçici bir uygulama biçimi olduğunu vurgulayarak açıklamıştır. Bilinebileceği gibi, Lenin ilk fırsatta «savaş komünizmi»ni kaldırıp, özellikle kırsal alanlarda NEP politikasını uygulama alanına koymuştur. Yani tarım kesiminde de küçük meta üretiminin gelişerek, hem işçi sınıfının güçlenmesi hem de sosyalizme geçişin maddi koşullarının sağlanması için bir çaba içersine girmiştir.

Lenin, «savaş komünizmi» üzerine girmiş olduğu polemiklerde sosyalizm düşmanlığının ve sosyalizme geçişin önlenmesinin yalnız sağdan gelmediğini bu engelin soldan da geldiğini açıkça belirtmiştir. Yani, bir «savaş komünizmi»nin daha uzun süre Sovyetlerde yaşatılmasının sosyalizme geçişi değil, bir geriye dönüşü getireceğini vurgulamıştır.

Mao Zedung düşüncesinde sosyalizme sağdan saldıran ve sağdan gelerek sosyalizmi engelleyen bir görüş değil, aynen Troçkizm gibi soldan gelen ve sosyalizmi, sol bir takım ekonomik ve sosyal tedbirlerle engelleyen bir dünya görüşüdür. Bu görüş Çin'de uygulama alanına konmuştur ve Kamboçya'da uygulanmaktayken tepe taklak yuvarlanarak, muradına nail olamamıştır.

Kısaca belirtmiş olduğumuz bu durumdan dolayı, ulusal bağımsızlık ve sosyalizm uğruna mücadeleler verilirken, Mao Zedung düşüncesinin bu tip mücadeleler içersine sızmasına da dikkat etmek gerekir. Mao-Zedung düşüncesinin maddi temelini en çok bu tip kurtuluş savaşları içinde bulur. Günümüz burjuvazisi hayli tecrübe görmüş ve son derece sinsidir. Burjuvazinin bu sinsi oyunlarını oynayabilmesi için de Mao Zedung düşüncesi, Marksizm adına sosyalizmin canına kıymak için burjuvazi açısından biçilmiş bir kaftandır. Mao-Zedung düşüncesi günümüzde burjuvazinin ve emperyalizmin tam bir can simidi haline gelmiştir. Bilinebileceği gibi, ABD emperyalizmi bu gün ekonomik siyasal ve sosyal bunalımlar içersinde bocalayıp, diğer emperyalist ülkelerle birlikte bir yıkıma doğru giderken, Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerin ekonomik ve teknik gelişmeleri karşısında dünyayı bir savaşla tehdit etme olanaklarından giderek koparken, Çin'de Mao-Zedung düşüncesini uygulayan yöneticilerin emperyalizmle bir can simidi gibi yetişerek emperyalizmin bir aracı haline gelip, Sovyetler Birliği ve sosyalist ülkeler karşısında bir dünya savaşı tehdidinin maşası haline gelmiştir.

Sosyalist bloku ve tüm dünya halklarını bir dünya savaşı çıkarmakla tehdit eden emperyalizm bu gün en başta Çin yöneticilerinin işbirlikçilik ve emperyalizm maşalığı politikasından yararlanmaktadır. Kuşkusuz, Çin proletaryası da uzun müddet uyumayacak ve bir gün Kamboçya'daki durum Çin'de de doğacaktır ama, Çin

yöneticileri mevcut haliyle dünya barışını tehdit eden ve tehlikeye sokan bir düzeye varmışlardır.

Ancak Çin'de proletaryanın harekete geçerek, Mao-Zedung düşüncesi üzerine inşa edilip, emperyalizmle işbirliği düzeyine vardırılmış olan yönetimi devirip, burjuvaziye alaşağı edip, bunun yerine proletarya ve müttefiklerinin iktidarını kurmaları için: Çin'de mevcut gidişlerin Çin halkını derin bunalımlar içersine sokarak biraz daha uyararak harekete geçirmesi lazım.

Kamboçya, örneği Maolzman bütün dünyada büyük bir hızla çöküşe doğru gitmesinin birinci adımıdır. Bu gelişimler hiç kuşkusuz Çin proletaryasını da etkileyip, Çin'e de bir hareketlilik götürecektir. Ama bunun ne kadar süreceği, Kamboçya'daki gibi bir hareketin Çin'de ne zaman ortaya çıkacağı bu günden saptanamaz. Yalnız şunu belirtmek gerekir ki, tüm sosyalist ülkeler ve dünya proletaryası Çin proletaryasıyla daha yakından sağlam bağlar kurmalı, Çin proletaryasının bir an önce örgütlenerek, bu gidişe bir son vermesinin sağlanmasında yardımcı olmaları gerekir.

Kurtuluş hareketlerinde Mao-Zedung düşüncesinin etkinliği ve bu kurtuluş hareketlerini sürükleyecekleri yeri kısaca belirttikten sonra genel olarak ulusal bağımsızlık ve sosyalizm uğruna verilen mücadeleler üzerindeki görüşlerimizi açıklamaya geçelim.

Bugüne kadar Asya ve Afrika'da gerçekleşmiş olan ulusal bağımsızlık ve sosyalizm uğruna mücadelelere genel bir yanlış yaklaşıma dikkat çekmek gerekir. Bu ülkelerde gerçekleşmiş olan tüm ulusal bağımsızlık mücadelelerine ve devletlere kesintisiz olarak sosyalizme geçecek ülkeler gözüyle bakılmaktadır. Bu konuda daha temkinli olmanın gerekleri açıkça görülmektedir. Mesela Angola, Mozambik, Gine Bissao gibi Afrika ülkelerinde gerçekleşmiş olan ulusal bağımsızlık mücadele ve ülkeleri, bu gün sosyalizme kazanılmış ülkeler olarak değerlendirmemek, bu konuda daha temkinli olmak gerekir. Çünkü bu ülkelerin tümünde henüz burjuvaziyle proletaryanın son hesaplaması kesin bir şekilde yapılmamıştır. Bu hesaplaşmanın yapılması diyalektik bir zorunluluktur. Bunun en bariz örneği Çin devrimidir. Çin'de emperyalizm, komprador burjuvaziye ve feodalizme karşı bir milli demokratik devrim gerçekleşmiştir. Hemen hemen dünyanın bütün ülkelerinde devrimciler Çin'deki devrimi artık geriye dönüşü olmayan ve sosyalizme doğru ilerleyen bir devrim olarak görmüş ve hatta Çin örneği birçok ülkelerin devrim modeli olarak alınmıştır. Çin'de uzun süre, Mao-Zedung'un: proletaryayla milli burjuvazi arasındaki çelişkinin antigonistik bir çelişki olmasına rağmen bunun doğru bir şekilde ele alındığı zaman barışçıl bir şekilde çözümlenebileceği düşüncesinden hareket edilerek, milli burjuvazinin gelişmesine büyük imkânlar ve fırsatlar tanınmış, Mao Zedung ölünceye kadar milli burjuvazi örgütlenerek güçlenirken, küçük-burjuvaziye kendisine müttefik haline getirirken, proletarya uyutulmuş bir vaziyete sokulmuştur. Mao-Zedung ölünceye kadar proletaryanın uyutulması ve bu dengenin sağlanması belli ölçülerde ve başarılı bir şekilde yürütülmüştü. Fakat Mao'nun ölümünden sonra burjuvazi iktidarı örgütlü, bilinçli ve sistemli bir şekilde gasbederek, sırtını emperyalizme dayamıştır. Çin'de bu güne kadar sosyalist gözüyle bakılan gelişmeler, artık kapitalizme doğru yönelmeye başlamıştır. Bu durum bütün dün-

ya proletaryası gözünde somut vaziyete gelmiştir. Ve görülmüştürki, her milli demokratik devrim, (ya da ulusal demokratik devrim) sosyalizme geçişle, sonuçlanmaz, kapitalizme de dönüşebilir. Diyalektik olarak da böyle olması gerekirdi. Çünkü, milli ya da ulusal demokratik devrimlerde milli burjuvaziyle proletarya aynı devrim ve iktidar içersinde birlikte bulunmaktadır. Bu demektirki, ayrı sınıfsal yapılara sahip olan bu sosyal güçler bu devrimi ayrı yönere doğru çekmeye çalışacaklardır. Proletarya sosyalizme doğru, burjuvazi ise kapitalizme doğru çekmeye çalışacaktır. Milli devrimler, bu ikili karakterlerini ancak, proletaryanın ya mücadeleye süreci içersinde, ya da devrimden sonra müttefikleriyle birlikte iktidara el koyması, ve iktidar üzerinde egemenliklerini kurmasıyla ortadan kaldıracaktır.

Bu açık sınıfsal ve sosyal nedenlerden dolayı bu tip devrimler süreci içersinde veya devrimden sonra proletaryayla burjuvazi kesin bir şekilde hesaplaşmadıkça, bu devrimlere kesintisiz olarak sosyalizme geçecek devrimler gözüyle bakmamak lazım, aynı zamanda bu tip devrimlerde burjuvazinin de iktidarı gaspedip kapitalizmi geliştireceği göz önünde bulundurulmalıdır. Şüphesiz, burjuvazi iktidarı ele geçirdikten sonra kapitalizmi geliştirmeye çalışır, fakat o ülkenin proletaryası ve diğer emekçileri burjuvaziye bu imkanı nereye kadar tanır ya da tanımaz bu ancak, hesaplaşma sırasında açıkça ortaya çıkar.

Ulusal bağımsızlık mücadelelerinin başka bir örneği de Vietnam'dır. Vietnam'ın kurtuluşu bilinebileceği gibi çok uzun yılları almıştır. Bu süreç içersinde başta Sovyetler Birliği olmak üzere diğer sosyalist ülkelerle Vietnam halkı son derece sıkı ve sağlam ilişkiler içine girmiştir. Bu ilişkiler süreci içersinde bir yandan Vietnam'a sosyalist siyasal bilinç güçlü bir şekilde, akarken, bir yandan da sosyalist ülkelerle sıkı ilişkiler sonucu Vietnam emekçileri sosyalist ekonominin ve sosyalist toplumun erdemliğini pratik olarak görmüştür. Bunun için de enternasyonalist ilişkilerini sıkı ve yoğun bir şekilde geliştirerek, enternasyonalist karakteri Vietnam proletaryası ve emekçileri de özümlemişlerdir. Mücadele süreci içersinde Vietnam İşçi Partisi proletaryanın öz örgütü olarak oluşup gelişerek, proletaryanın ideolojik, örgütsel, siyasal öncülüğünü bağımsızlık mücadelesine egemen kılmıştır. Vietnam emekçileri enternasyonal ilişkilerle sıkı bir şekilde bağlanmış, Ho-Şi Min ve Le-Duan gibi önderlerin öncülüğünde Vietnam işçi partisi Marksist-Leninist bilinçle donanmış, Vietnam halkının gerçek temsilcisi haline gelmiş ve mücadele içersinde bir yandan emperyalizmle hesaplaşırken, bir yandan da kendi burjuvazisiyle hesaplaşmış, kurtuluşun zafere ulaşmasıyla birlikte sosyalizme giden yolun önündeki bütün engelleri bertaraf etmiştir. Kuzey Vietnam'ın kurtuluşuna kadar kazanmış olduğu bu proletar karakterle Vietnam İşçi Partisi Güney Vietnam'ın kurtuluşu uğruna mücadelede de aynı öncülüğü devam ettirmiş, G.Vietnam'dan emperyalizmi temizlerken, onun işbirlikçilerini de, ona özenen tüm burjuvaziye de temizleyerek proletaryayla müttefiklerinin kesin bir egemenliğini sağlamıştır.

Bilinebileceği gibi, Güney Vietnam'da kukla satılık bir hükümetle birlikte yerli işbirlikçi burjuvazi de önemli ölçüde doğmuştu. Bu işbirlikçilik giderek Güney Vietnam'da doğan her

Anti-Faşist Mücadelede Küçük

Kuşkusuz, koşullar ne olursa olsun ve hangi tarihi dönemde olursa olsun, birlik mutlaka karşılıklı menfaat ve çıkarların temeli üzerine kurulur. Hangi sınıf ve katmanların kendi aralarında bir birlik kurabilecekleri ve bu birliği hangi temeller üzerine kuracakları ülkenin ekonomik sosyal yapısının ciddi bir tahlilinin yapılmasıyla doğru bir şekilde saptanabilir.

Feodal üretim ilişkilerinin egemen olduğu dönem ve ülkelerde, genel olarak köylülükle proletaryanın ittifakının sağlanması, feodalizme karşı mücadele ve feodalizmin yıkılması temel ilkelerinden kaynaklanırdı. Fakat feodalizmin egemenliğini kaybettiği, köylülüğün parçalanmış olduğu bir ülkede genel olarak köylülükle işçi sınıfının ittifakı olanaksızdır, çünkü bunun maddi temeli ortadan kalkmış, köylülük parçalanmış, köyde yalnız bir sınıf değil, birkaç tane sınıf ve katman oluşmuş, oluşmuş olan bu sınıf ve katmanların menfaatleri ise birbiriyle çelişmektedir. Böylesi bir ülkede yani feodalizmin gerek evrimci yolla ve gerekse devrimci yolla olsun tasfiye olduğu ve köylülüğün parçalara ayrıldığı bir ülkede genel köylülükle işçi sınıfının ittifakını kurmaya çalışmak boş bir çaba olduğu gibi, böyle bir ittifakı oluşturmanın da olanacağı yoktur.

Kuşkusuz, bu ittifak sorunu kapitalizmin egemen olduğu ülkelerde değişik olduğu gibi, faşizmin ve tekelliliğin egemenliğinin gerçekleşmiş olduğu ülkelerde de değişik birtakım taktiklerle köylülüğün bir kesimiyle işçi sınıfının ittifakının oluşturulması olasıdır. Neki, bu ittifak oluşturulurken de mutlaka ve mutlaka doğru bir tahlil ve tespitten sonra belli siyasetlerle bu ittifakın oluşturulmasına çalışmak lazım. Çünkü, tekelliliğin tarım ve sanayi alanında egemen olduğu bir ülkede işçi sınıfıyla küçük üreticilerin ittifakının sağlanabilmesi için temel siyaset ekonomik çıkarlar temelinde hareket edilerek bir birliğin sağlanmasına gidilebilir. Hiç kuşkusuz daha önce de belirttiğimiz gibi, ittifaklarda koşullar ne olursa olsun maddiyatın yani ekonomik sorunun önemi büyüktür. Fakat bazen üst yapıda öyle durumlar oluşurki, can kaygısı, mal kaygısını gölgede bırakabilir. Yani, belli unsur sınıf ve katmanlar ekonomik yaşamlarından çok canlarını kurtarma kaygısına düşer ve onu garantiye almaya çalışırlar. Böylesi durumların olduğu ülke ve koşullarda küçük üreticilere veya başka unsurlara salt ekonomik temelden yaklaşılmaya çalışmak önemli ölçüde başarısızlıkla sonuçlanır. Sonuçlanır çünkü, kişinin can güvenliği mal güvenliğinden daha önemli duruma gelmiştir.

Bir cümleyle ifade etmek gerekirse, tekellilikle birlikte faşizmin baskılarının yoğun olduğu bir ülkede işçi sınıfı ve müttefiklerinin ittifakının kurulabilmesi için, maddi durum da gözönünde bulundurularak, esas olarak siyasal temelden hareket ederek bir yaklaşımda bulunmak lazım. Böylesi bir ittifakın sağlanabilmesi için, proletarya siyasetini uygulayan örgüt ve unsurlar hangi temelden hareket edeceklerini kesin ve doğru bir biçimde saptamadan, işçi sınıfı ve müttefiklerinin ittifakının oluşmasında başarılı olamazlar.

Ekonomi ile siyaset birbirinden ayrılmayan bir bütündür. Yalnız bu bütünün hangi yanının temel olarak seçilmesi sorunu, yani hangi yanının ağır basması sorunu ülkenin ekonomik ve siyasal yapısına göre tespit edilip, siyasetle eko-

nominin bir uyum içersine sokularak ittifaka bir yaklaşımda bulunulmalıdır. Örneğin, tekelliliğin egemen olduğu fakat, faşizmin baskılarının henüz bulunmadığı bir ülkede küçük üreticilerle işçi sınıfı bir ittifaka ekonomik temelden hareket ederek yaklaşırlar. Böylesi ülke koşullarında tekelliliğin merkezi planlama yoluyla uygulamış olduğu baskı küçük mülk sahiplerini her gün mülklerinden biraz daha fazla kopararak onların yoksullaşmasını sağlar ve onlar üzerinde sadece iktisadi cebre dayanan bir baskı uygulayarak daha fazla yoksullaşmalarını getirir. İktisadi cebrin getirmiş olduğu bu yoksullaşma, küçük üreticilere, tekelliliğe karşı bir mücadele verilmesinin objektif koşullarını yaratır. Bu objektif koşullar iktisadi cebre karşı bir siyasetin gündeme getirilerek, bu siyaset temelinde küçük üreticilerle, proletaryanın ittifakını sağlamayı zorunlu kılar. Ama faşist baskı ve terör, bunlar farklı bir maddi koşul ve bundan farklı siyasal ve sosyal bir ortam yaratır. Çünkü faşizm iktisadi cebrden çok, iktisat-dışı cebri bir baskı unsuru olarak kullanır. İktisat dışı cebre karşı örgütlenmek ve mücadele etmekte hiç kuşkusuz, başka bir siyaset temelinden hareket ederek, işçi sınıfı ve küçük üreticilerin ittifakının kurulmasını gündeme getirir.

Bu kısa genellemeden sonra Türkiye'nin özel ve objektif koşullarını inceleyerek, Türkiye'de işçi sınıfı ve küçük üreticilerin ittifaklarının nasıl bir siyaset temelinden hareket edilerek kurulabileceğini açıklamaya çalışalım.

Türkiye'de işbirlikçi tekelliliğin egemen olup, Türkiye'nin tarım sanayi ve ticaret alanında ekonomisini ve siyasetini belirleyen bir güç haline gelmiştir. Bununla beraber, Türkiye'de devlet yapısı önemli ve belirleyici bir ölçüde, faşistleştirilmiş, faşist uygulamalar bazen devlet güçleri eliyle, bazen de tekellili sermayenin beslemiş olduğu sivil faşist güçler tarafından estirilen terörle uygulanarak devam etmektedir. İktidar, yani hükümet siyasi gericiliği uygulama alanına koysa bile Türkiye'de bir güç olan faşizm siyasi gericilik koşullarında da sivil faşist güçler eliyle kitleler üzerinde faşist terör ve baskıyı devam ettirebilmektedir. Bu faşist baskı ve terör, görünüşte sivil faşist güçler tarafından yürütülse de bu güçler devlet tarafından himaye görmektedir ve bu terör öyle bir düzeye varıyorki, sivil faşist güçlerle devlet güçlerinin ortak bir baskısı haline geliyor.

Türkiye, kapitalist emperyalist bir ülke olmayıp, işbirlikçi tekelliliğin gerçekleştiği bir ülke olduğu için, siyasi gericilik yönetimleriyle faşist baskı ve terör çoğu kez içiçe ve birlikte yürümektedir. Çünkü, Türkiye'de, metropol ülkelerinde olduğu gibi, salt iktisadi cebre dayanan ve salt iktisadi cebri uygulayacak olan bir ekonomik sistem oluşturulamamıştır. Bunun için de iktisadi cebrle iktisat-dışı cebr, bazen birinin dozu, bazen diğerinin dozu yüksek olmak kaydıyla birlikte yürütülmektedir. Türkiye'de siyasi gericiliği uygulayan tüm hükümetler sürekli bir şekilde sola değil, faşizme taviz vermektedirler. Mesela bir karşılaştırmayla açıklayacak olursak, Almanya'da, Fransa'da, İngiltere'de vb. ülkelerde «neo faşistler»e açıktan açığa ve resmen hükümet taviz vermemektedir. Bu devletler içinde devlet eliyle faşizmin uygulanmasına en uygun olanı Almanya'dır. Buna rağmen, Almanya devleti bir yandan, faşizmi devlet içinde güçlendirirken, bir yandan da «neo fa-

şistler»e karşı tavir takınmakta, bunlara karşı yasalar çıkarmakta ve yasal müeyyidelerle bunlara karşı mücadele etmektedir. Fakat, Türkiye'de böyle bir şey görmek olanaksızdır. Örneğin, CHP ağırlıklı mevcut hükümet «aşırı sağa da aşırı sola da karşı» olduğunu söylerken, «aşırı sağ» bir parti olduğunu, programı tüzüğü ve bütün somut davranışlarıyla açıkça iddia eden bir MHP hükümet tarafından en ufak bir baskı görmemiştir ve görmemektedir. Mesela bir Alman radyo televizyonu ve basını MHP aleyhine bir sürü yayınlar yaparak MHP'nin faşist bir parti olduğunu hem kendi kamuoyu hem de dünya kamuoyuna açıklarken, bir Türkiye Radyo ve Televizyonunda böyle bir açıklama ve teşhirin görülmesi mümkün değildir. Türkiye'de silahlı bireysel terörist hareketlere katılan faşist militanların MHP'li oldukları ve sivil faşist terörün MHP tarafından yürütüldüğü bir sürü açık delillerle ortada olduğu halde, CHP ağırlıklı, siyasi gericiliği uygulayan Ecevit hükümeti hiç bir zaman için MHP'nin üstüne gitmemiştir ve gitmemektedir. Mesela bunun yerine sol ve legal bir parti olan TİP'in veya başka sol legal bir partinin militanları bu tip silahlı eylemlere katılmış ve tespit edilmiş olsaydı, hiç şüphe yok ki bu partiler şimdiye kadar çoktan kapatılmış olurlardı. Ama MHP için böyle bir şey yapılmamaktadır.

Bütün bunların nedenleri, Türkiye işbirlikçi tekellili burjuvazisinin, Türkiye'de ekonomik yönden tam bir iktisadi cebri oluşturamamış, bunun için iktisat dışı cebre de başvurmak durumunda kalmış olmasındandır. Bu nedenle de iktisadi cebr yanında faşist terörün estirilmesi için bu tip faşist güçleri beslemekte, korumakta ve kullanmaktadır.

Bilinebileceği gibi, faşist ideoloji, genellikle şövenizmin temeli üzerine oturtulur. Bu şövenist propoganda, faşist güçler tarafından ülkenin bütün alanlarında yapılır ve pratik hayata geçirilmeye çalışılır. Türkiye'de de bunun aynı yapılmaktadır. Faşist güçler bir yandan şövenizmi körüklerken, ulusal azınlıklar üzerinde bir baskıyı yoğunlaştırarak onları zamansız bir isyanın eşğine getirmeye çalışırken, bir yandan da din ve mezhep ayrılıklarını körükleyerek, Türkiye'de faşizmin sürekli bir şekilde terörist hareketlerle sürdürülmesini amaçlamaktadır. Bu tip kışkırtmalar yapılırken de dikkat edilecek olursa, ekonomik planda sürekli küçük mülk sahibi unsurlar zarar görmekte, onların dükkanları, malları yağma edilmekte ve onlar üzerinde bir baskı uygulanmaktadır. Örneğin, Malatya'da Hamido'nun ölümü gerekçe edilerek faşistler kitleleri sokağa dökmüş ve bir yağma hareketi başlatmışlardır. Bu yağma hareketinde hiç şüphesiz siyasal bir amaç yatmaktadır. Bu siyasal amaç, Alevi Sünni ayrılığı, CHP ile diğer sağ partiler arasındaki uçurumun sunni bir şekilde derinleştirilmesi ve bu partilerin tabanları arasında bir kemikleştirmenin oluşturularak, faşist düşünceye bir kitle zemini hazırlamaktır. Tahrip edilen yerlere baktığımız zaman ne alevilerin ne de CHP'lilerin büyük işyerleri ve büyük sermayelerine dokunulmamıştır. Ancak, küçük sermaye sahiplerinin küçük işyerleri dağıtılmış, yağmalanmış ve tahrip edilmiştir. Maraş Katliamında da aynı şeyler yapılmıştır. Bir yandan CHP'li ve solcu, Alevi vatandaşlar hunharca katledilirken, çocuk çocuk kurşunlanırken, öbür

Üreticiler ve Proletaryanın Birliği

tarafından hep küçük işyerleri yağmalanmış ve küçük mülk sahiplerinin malları talan edilmiştir.

Bu durumlar açıkça göstermektedir ki, bir yandan tekelci sermaye ekonomik baskısını uyulayarak küçük mülk sahipliğini ortadan kaldırırken, bir yandan da faşist terörü estirilerek, küçük esnaf ve sanatkâr'ın mülkleri cebirle talan edilmektedir.

Böyle bir durumda küçük burjuvazi nasıl bir tavır takınabilir.

Herkesin bilebileceği gibi, küçük burjuvazi kendi başına bir sınıf değil ve kendi ekonomik, sosyal ve siyasal sistemi için ayrı bir mücadele yürütemez. Bu sınıfsal karakteri gereği, küçük burjuva mülk sahipliği sosyal ve siyasal mücadelelerde ya burjuvazinin yanında yerini alır, onun düzenine hizmet eder bir duruma gelir, ya da proletaryanın yanında yerini alarak kendi menfaatlerine hizmet ederken, proletaryanın sosyalizme doğru gelişiminin önünde bir engel olmayarak, proletaryanın sınıfsal ve siyasal iktidarının kurulmasına hizmet etmiş olur. Küçük burjuvazinin bu tutarsız karakterinden dolayıdır ki, faşizmin bu tip baskıları karşısında, proletarya bir alternatif olarak çıkıp, faşizme karşı mücadelede küçük mülk sahibi burjuvaziyi yanına almayı beceremezse, küçük burjuvazi zorunlu olarak ya sinecek, ya da faşizmin kitle temeli haline gelecektir.

Küçük burjuvazi doğuşundan itibaren, sürekli burjuvazinin baskısına maruz kalmış, onun ekonomik ve siyasal tahakkümü altına girmiştir. Böylece de baskılara boyun eğmek, baskılara rağmen burnunun suyunu akıtarak yaşamını sürdürmek için ya ufak bir dükkancığa ya da ufak bir toprak parçasına bağlı kalarak yaşam kavgası sürdürüp egemenliklere alışmış bir katman haline gelmiştir. Bu karakterinden dolayıdır ki, faşizmin baskı ve terörü karşısında son nefesine ve elindeki mülkiyetini kaybedinceye kadar boyun eğip, siner ve baskıları kader olarak kabullenir bir duruma gelir.

Faşizm bu tip terör ve baskılarla küçük mülk sahiplerini sindirmeye ve kendi kitle tabanını haline getirmeye çalışırken, proletarya güçlü ve etkin bir şekilde bu baskılara karşı koyar, bunları göğüsler ve küçük mülk sahiplerini de bu baskılara karşı korumaya çalışır ve bunları yanına çekebilirse, ancak o zaman küçük burjuvazi faşizmin baskılarına karşı çıkar ve ona boyun eğmenin yerine proletaryayla birlikte bir güç oluşturmayı kabullenir. Proletarya partisi olmaksızın ve bu parti militanları tarafından küçük burjuva mülk sahibi desteklenmeksizin, küçük burjuvaziyi faşizmin kitle temeli olmaktan kurtarmanın olanakları yoktur. Örneğin, Malatya'da faşizm tarafından talan, baskı ve zulme maruz kalmış küçük esnaf ve sanatkârların hemen hemen büyük bir çoğunluğu bugün korkularından da olsa MHP ve faşizm yanlısı gibi gözükmektedirler. Bu küçük burjuvazinin faşizmden bir çıkarının olduğundan değil, veya küçük mülk sahibinin faşizmden çıkar umduğundan değil, faşizmin baskı ve terörün korkusundan dolayıdır. Bu küçük mülk sahipleri; faşist militanlar ne zaman yeniden harekete geçer de çarşığı pazarı talan etmeye kalkarlarsa, kendi dükkancıklarını korumak için onlardanmış gibi gözüküp, faşistlerle ilgili gazete veya başka bir yazılı metni dükkânlarında saklı tutmaya çalışarak kendilerini kurtarma çabası içine girmişlerdir.

Kuşkusuz, küçük esnafın bu davranış içersine girmesinde yalnız faşizm suçlu değildir. Devrimci güçler de önemli ölçüde suçludurlar çünkü, devrimci güçler faşist terörün karşısında proletaryanın siyasal ve kitlesele gücünü harekete geçirememiş, faşizmin karşısına bir güç çıkaramamış, küçük esnaf ve sanatkârın faşizmin baskı ve teröründen korunması için onlara bir çıkış yolu gösterememiştir.

Faşizmin terör estirdiği her alanda, faşizm karşısında sinen küçük mülk sahiplerinin suçlanması hiç bir mana ifade etmez. Küçük esnafın bu davranışını korkaklık olarak suçlayıp, bunun nasıl giderileceğini düşünmeyen, tavır takınıp, tedbir almayan bir devrimci kendi kendini aldatarak, yetersizliğini ortaya koymaktan başka hiçbir şey yapmış olamaz. Proletaryanın desteğini görmediği müddetçe faşizmin karşısında sinen ve kendisini faşizmden korumak için, kendisini onlardanmış gibi gösteren bir küçük esnaf ve sanatkârı, yeni bir buluş yapmış gibi korkaklıkla suçlayarak işin içinden çıkmaya çalışan bir Marksist, henüz kendini bulamamış, Marksist ve devrimci geçinen zavallı bir amatör devrimcidir. Çünkü her Marksist bilir ki, küçük burjuvazi, sınıfsal ve sosyal yapısı gereği baskılar karşısında siner, korkar, küçük mülkiyetine sarılır ve o mülkiyet uğruna her türlü baskıya göğüs gerer, yani sineye çeker. Faşist terör karşısında küçük burjuvazinin bu değişmez karakterini yeni bir buluşmuş gibi keşfeden ve küçük burjuvazinin kendiliğinden toparlanarak cesaretlenip, faşizmin karşısına çıkmasını isteyen kişi bir Marksist değil, ancak Marksist geçinen bir ükaladır.

Küçük burjuva mülk sahiplerinin faşizm karşısında sinmemeleri ve faşizmin kitle temeli haline gelmemeleri için, proletarya ne yapmalıdır?

Biraz önce değindiğimiz gibi, küçük esnaf ve sanatkârlar, mallarını ve canlarını koruyabilmek için, çareyi faşizme boyun eğmekte ve onun terörü karşısında sinmekte bulmaktadırlar. Bulmaktadırlar çünkü, küçük esnaf ve sanatkârı faşist teröre karşı koruyacak ne siyasal, ne de ekonomik bir kuruluş var Türkiye'de. Mesela bir Etnaf Ve Zanaatkârlar Derneği, esnaf ve sanatkârı ne siyasal, ne de ekonomik yönden faşist baskı ve teröre karşı koruyacak nitelikte değildir. Çünkü bu derneğin kendisi gericilerin ve faşizm yanlılarının elindedir. Bunun için de bu dernek esnaf ve sanatkârı tekelliliğin ekonomik baskısı ve faşizmin terörüne karşı korumanın yerine verdiği bütün demeçlerden de anlaşılabilir gibi, sürekli sola ve sosyalistlere karşı bir mücadeleden bahsederek, faşist terörün daha da yoğunlaşmasına, esnaf ve sanatkârı daha da tedirginleştirmesine önayak olmaktadır, faşist teröre bir nevi destek sağlamaktadır. BAĞ-KUR denen şeyde; zaten tekelci sermayenin güdümünde kurulmuş, onun yönlendiriciliği altında küçük sermayeleri, denetim altına almasını amaçlamakta ve bunu yapmaktadır.

Tek kelimeyle izah edecek olursak, küçük esnaf ve sanatkârlar tam bir mengene arasına sıkıştırılmış ve her gün biraz daha sıkıştırılarak suları çıkartılmaktadır. Küçük esnaf ve sanatkârlar büyük bir ümitsizlik içersine düşerek, tekelci sermayenin ekonomik ve siyasal baskısına boyun eğmek zorunda bırakılmışlardır. O zaman yapılacak en temel şey, bugün küçük esnaf ve sanatkârları derleyip, toparlayarak, te-

kelci sermaye ve faşist terör karşısında siyasal ve ekonomik bir koruyucu güç haline getirecek Etnaf ve Sanatkârlar Birlikleri oluşturularak, bunların bir federasyona dönüştürülmesi için çalışmaktır. Küçük esnaf ve zanaatkârlar, bağlanmış oldukları mevcut örgütlerden kopartılarak, bu örgütlerin karşısına başka bir alternatif olarak çıkartılmaksızın, bunlar siyasal ve sosyal örgütlü bir güç haline getirilerek, proletaryayla bir ittifak içersine sokup bir mücadele yürütülmeksizin, Türkiye'deki küçük esnaf ve zanaatkârları tekelci sermayenin ekonomik baskısına ve faşist teröre karşı bir güç olarak çıkarmak olanaksızdır.

Bu durumda açıktır ki, önce, küçük esnaf ve zanaatkârı ekonomik ve siyasal yönden koruyacak bir Etnaf ve Zanaatkârlar Birliği dernekleri altında toparlamak gerekir.

Peki, küçük esnaf ve zanaatkârı böyle bir örgütlenme içersinde toparlayabilmek için hangi siyaset temelinden hareket etmek gerekir?

Daha önce de belirtmeye çalıştığımız gibi, küçük esnaf ve zanaatkâr yalnız ekonomik baskı altında değil, faşizmin terörü altında da ezilmektedir. Şunu açıkça belirtmek gerekirdi, bir küçük esnafın tek derdi bu durumda mal güvenliği değil, en önemli derdi can güvenliğidir. Yani faşizmin baskı ve terörüne karşı, kendi ve çocuklarının can güvenliğinin sağlanmasıdır. Küçük esnaf ve zanaatkârlar bugüne kadar yapılan tüm uygulamalarda görmüşlerdir ki, Türkiye'de hiç bir iktidar kendilerinin can ve mal güvenliğini sağlayamamıştır. Bu bakımdan burjuva iktidarlarının hiç birisine güvenleri kalmamıştır.

Artık Türkiye'de iktidara gelen her partinin tekelci burjuvazinin menfaatleri doğrultusunda hareket edeceği, tekelci burjuvazinin menfaatlerini savunacağı ve ülkede estirilen faşist terörün üstesinden gelemeyeceği hatta bu teröre engel bile olamayacağı akli başında her küçük esnaf ve zanaatkâr tarafından iyi kötü bilinmektedir. Genellikle küçük burjuvazi, büyük umudunu CHP'ye bağlamış ve CHP'nin kendilerini mevcut baskılardan kurtarabileceğine inanmıştı. Ve hatta Ecevit'i bir «umut» olarak en çok Türkiye'de küçük burjuvazi görme havası içine girmişti. Fakat, Ecevit hükümetinin bir seneyi aşkın zamandır uygulamış olduğu yönetimin küçük esnaf ve zanaatkârlara ne kazandırdığını ve ne kazandırabileceğini anlamışlardır.

Küçük esnaf ve sanatkârların bu konudaki düşüncelerini daha da derinleştirmek, Türkiye'de tekelci sermayenin Türkiye'nin ekonomik ve siyasal yapısına egemen olduğunu anlatmak, Türkiye'de iktidar olarak bütün partilerin bu egemen gücün denetimi dışında olamayacağını onlara izah etmek ve tekelliliğe karşı örgütlenmelerinin gereğini açıklamak, ekonomik ve siyasal yaklaşımın temeli olarak alınıp, faşizm teması açık ve anlaşılır bir biçimde izah edilmelidir. Türkiye'de faşist terörün estirildiği yerlerde küçük esnafın talana uğradığı, küçük esnaf ve zanaatkârlara anlatılıp, faşizmin bu girişimi karşısında desteksiz ve himayesiz kalan küçük esnaf ve zanaatkârın ekonomik ve siyasal örgütleri altında birleşerek, hem Türkiye'deki tekelliliğe, hem de bu tekellerin menfaatlerini sürdüren hükümetlere ve hemde faşist baskıya karşı mitingler koyarak, grevler yaparak, çeşitli şekillerde direnişe geçerek, kendilerini savunma

(Devamı 10. sayfada)

(Baştarafı 9. sayfada)

gerekliliği anlatılmalı izah edilmeli ve bu toparlanma için bizzat öncülük edilmelidir.

Ülkenin ekonomik yapısı izah edilirken, bunun yanında siyasal yapısı da anlatılarak, küçük esnaf ve zanaatkârın ne ekonomik, ne de siyasal olarak mevcut sisteme dayanarak varlığını sürdüremeyeceği Türkiye'deki somut olaylarla kanıtlanarak, mevcut ekonomik ve siyasal sistem karşısında, siyasal ve ekonomik yönden korunmak ve direnebilmek için bu katmanların proletaryayla birlikte hareket etmeleri ve proletaryayla birlikte siyasal ve sosyal bir güç oluşturup, mevcut sistem karşısında, fakat; mevcut sisteme rağmen bir alternatif haline gelmenin gerekliği ve zorunluluğu küçük esnaf ve zanaatkâra açıklanmadan ve bu girişimler konusunda onlara öncülük yapılmadan, ne küçük esnaf ve zanaatkârın örgütlenmesi, ne de bu baskılar karşısında direnç göstermesi, kendi ekonomik ve sosyal varlığını koruması mümkün.

İşte şehir küçük esnaf ve zanaatkârının ekonomik ve siyasal içerikli örgütler içersinde toparlanması ve proletaryayla ittifak içersine sokularak bir güçbirliğinin oluşturulması, bu sınıf ve katmanların ekonomik ve siyasal kurtuluş yollarının açık bir şekilde ve bilinçli olarak onlara gösteren ve bu iki mücadeleyi birleştiren bir politikayla onlara yaklaşmakla mümkün olacaktır.

Mesela, bir Esnaflar Derneğinin, küçük esnaf ve zanaatkârı koruma anlayışını ve bu derneğe egemen olan siyasal görüşü iyice öğrenip, açıklamak, esnafın nasıl bir tuzak içersine düşmüş olduğunu onun gözleri önünde somutlaştırabilir. Bir BAĞ-KUR'un küçük esnaf ve zanaatkâra ne kazandırdığı incelenip araştırılırsa, kolayca açığa çıkacaktır, BAĞ-KUR sistemi en ufak sermayeyi bile derleyip toparlayarak tekelci sermayenin hizmetine vermekten başka bir işe yaramamaktadır. Bugüne kadar BAĞ-KUR tarafından toparlanmış olan paralar kimlerin hizmetine verilmiştir? Bu ufak paraların birikiminden meydana gelmiş olan büyük bir sermaye kimler tarafından nerelere kullanılmaktadır? Küçük esnaf ve zanaatkârlar bu paraların ne kadarından yararlanmaktadır? Bunların tümünün açıklanması mutlaka zorunludur. BAĞ-KUR vasıtasıyla toplanan ve biriktirilen sermaye büyük bankalar tarafından kullanılmakta ve büyük krediler şeklinde, büyük sermayenin emrine verilmektedir. BAĞ-KUR'un kurulmasıyla birlikte küçük esnaf ve zanaatkâr sayısı her gün daha hızlı bir şekilde düşüş göstermektedir. Bunun anlamı; BAĞ-KUR'un küçük esnaf ve zanaatkârı, büyük tekelci sermayenin elinden kurtarması değil, tersine elindeki küçük mülkiyetini tekelci sermaye lehine kaybederek, yoksulluklar içine düşüp, proleterleşmesi demektir.

Gerek BAĞ-KUR olsun, gerekse Esnaflar Derneği olsun, bunların her ikisi de küçük mülk sahibi esnaf ve zanaatkârlara değil, büyük sermaye sahiplerine hizmet etmektedirler. Küçük esnaf ve zanaatkârlar herşeyden önce kendilerini, tekelci burjuvazinin kurmuş olduğu Esnaflar Derneği ve BAĞ-KUR tuzağından kurtarmalıdır. Şurası açık bir gerçekki, tekelci sermaye hem küçük mülk sahiplerini, hem de tekeldışı kalmış orta sermaye sahiplerini sıkıştırırken, büyük toptancılar ve büyük zanaatkârlar da aynı ölçüde kendilerinden daha küçük olan esnaf ve zanaatkârları sıkıştırarak, hergün iflasa doğru sürüklemektedirler. Bunun için BAĞ-KUR bir yandan küçük burjuva aydın memurların aylıklarından primler keserek, tekelci burjuvazinin kullanması için bir sermaye oluştururken, küçük esnaf ve zanaatkârı da kendisine üye ederek bu üyelik adı altında elde et-

tiği sermayeyi tekelci burjuvazinin hizmetine (Ev yaptırma, emekli olma, vs. gibi oyunlarla) vermektedir. Küçük esnaf ve zanaatkârlar bir yandan ekonomik olarak iflasa doğru zorlanırken, öbür yandan da ellerinde avuçlarında kalmış olan ufak tefek sermayelerini BAĞ-KUR'a yatırmaları için, BAĞ-KUR bir cankurtaran simidi rolünde, küçük esnaf ve zanaatkârın karşısına çıkartılmıştır. Bu avutma ve uyuşturmaların tümüne karşı küçük esnaf ve zanaatkârlar uyarılmalı, kendilerinin yönettiği ve denetlediği ekonomik ve siyasal örgütler içersinde toparlanmaları sağlanmalıdır.

Mailarından olma, tekelci burjuvazi tarafından sürekli bir şekilde sağlanırken, hiç olmazsa, canlarını kurtarmak için, bir güç oluşturmaları gerçekleştirilmelidir. Büyük tekeller, kendi dağıtım şebekelerini yaygın bir şekilde Türkiye çapında kurarak, küçük esnafı iflasa doğru sürüklerken büyük toptancılar da küçük esnafın boğazını sıkarak, küçük esnafı ortadan kaldırmak için adeta tekelci burjuvaziyle yarış halindedir. Krediler de, büyük esnaf ve büyük toptancılara açılıp dağıtıldığı için küçük esnafın ekonomik sığınakları hergün biraz daha fazla yıkılmaktadır. Küçük esnaf bu yıkımdan kurtulmak için, günlük gazetelerde de görüldüğü gibi, bazı bölgelerde ve alanlarda kooperatifler açarak, kendilerini toptancıların hışmından kurtarmaya çalışmaktadırlar.

Hiç şüphe yokki, yer yer ya da bölge bölge bu tip kurtuluş yolları aramak küçük esnaf ve zanaatkârın kurtuluşunu sağlayamaz. Ancak Türkiye çapında genel bir örgütlenmeye girilmeksizin, bu örgütlenme vasıtasıyla hükümetler ve devlet zorlanarak kredilerin alınmasında, demokratik bir zorlamaya girmeksizin siyasal ve sosyal bir güç oluşturularak bu güçle ekonomik ve demokratik taleplere sıkı bir şekilde sarılarak bir hak arama yoluna girilmeksizin küçük esnaf ve zanaatkâr için kurtuluş, olanaksızdır.

Hiç kuşkusuz, küçük esnaf ve zanaatkârın kurtuluşu, demokratik bir halk iktidarı ile sağlanabilir. Küçük esnaf ve zanaatkârın örgütlenme ve mücadelesi sürdürülürken, kurtuluşlarının bir demokratik halk iktidarında olduğu, burjuva devletleri dönemlerinde siyasal ve ekonomik örgütleri oluşturmakla, bazı demokratik hak ve taleplerini elde edebilecekleri, fakat, esas kurtuluşu göremeyecekleri bütün açıklığıyla meydana dandadır ve bunlar küçük esnaf ve zanaatkârlar tarafından bilinmelidir. Neki, demokratik bir halk iktidarına varabilmek için de yine, küçük esnaf ve zanaatkârın ekonomik ve siyasal olarak örgütlenmesi, bu örgütlenmesini proletaryayla ittifak kurarak bir demokratik halk iktidarı kuruluncaya kadar devam ettirmesi gerekir.

Özetleyecek olursak, küçük esnaf ve zanaatkârlar, ekonomik olarak bir yandan tekelci burjuvazi tarafından köşeye sıkıştırılmışken, öte yandan da bağlanmış oldukları örgütler tarafından da tekelci burjuvaziye peşkeş çekilerek tam bir kıskaç arasına sıkıştırılmış, siyasal yönden de faşizmin terör ve baskısına maruz bırakılmıştır. Bunun için mevcut durumda bu sınıfsal katmanları hem tekelci burjuvazi ve onun düzenine karşı, hem faşizme karşı ve hem de mevcut durumda kendilerini bunların örgütleriymiş gibi gösteren dernek ve kuruluşlara karşı bilinçlendirerek örgütlendirmek gerekir.

TARIM KÜÇÜK MÜLK SAHİBİ ÜRETİCİLERİNE GELİNCE:

Türkiye tarımında işbirlikçi tekellilik genellikle egemen durumdadır. Yani Türkiye'de hakim sömürü: aynı (ürün-rant) Emek-rant, (angarya),

temeline dayalı olarak değil, para-rant temeline dayalı olarak yapılmaktadır. Bu oluşum, daha başka bir deyimle Türkiye tarımında feodalizmin, kapitalizm tarafından evrimci yolla tasfiye dilerek, tekelliliğin tarım alanına da egemen duruma getirilmesi, köylülüğü parçalamış, çeşitli sınıf ve katmanlara ayırmıştır. Bu sınıf ve katmanlar arasında işbirlikçi tarım tekelci burjuvazisi ve tarım burjuvaları, tarım kesiminde egemen sömürücü güçler durumuna gelmişlerdir. Bunların dışında kalan orta köylü, küçük mülk sahibi köylü, yarı-proleter ve proleterler, genel olarak düzenin sömürsü altında kıvrılmakla birlikte daha çok tarım tekelci burjuvazisi ve henüz tekelleşmemiş tarım burjuvazisi tarafından ağır bir ekonomik sosyal ve siyasal baskı altına alınmıştır.

Şunu da belirtmek gerekirk, tarım kesiminde baskı altın alınmış olan sınıfsal katmanlar arasında orta köylülük, ekonomik yapısı gereği, küçük, yoksul köylü, (yarı proleter) ve tarım proletaryası kadar ağır bir baskı görmemektedir. Daha başka bir deyimle orta köylülüğün bu tür baskılara direnç ve dayanma gücü mülkiyet yapısı gereği diğerlerininkinden daha fazladır. Fakat, genel olarak ele alındığı zaman bu katman da belli ölçülerde gerek ekonomik ve gerekse siyasal yönden baskı görmektedir. Ama, küçük mülk sahibi köylülükle yoksul köylülük, ufak birer mülkiyete sahip olmalarına rağmen bu mülklerini daha hızlı bir şekilde hergün kaybederek yoksulluk denizi içersine dalmaktadırlar.

Türkiye'de karşı-devrim güçleri doğru bir şekilde tespit edilip, gerçekleştirilecek devrimin muhtevası tam anlamıyla kavranmadan, tarım kesiminde hangi sınıf ve katmanların, hangi güçlere karşı nasıl örgütleneceği saptanamaz. Bunun için kısa da olsa, Türkiye'de gerçekleştirilecek devrimin muhtevasını ve karşı devrim güçlerini belirtmek gerekir.

Türkiye'de gerçekleştirilecek devrim, faşizme emperyalizme ve tekelci kapitalizme karşı demokratik halk devrimidir. Bu devrim muhteva olarak iktidara başta işçi sınıfı ve yoksul köylü olmak üzere, şehir ve köy küçük burjuvazisinin siyasal ve sosyal gücünü getirecektir. Bu durumda her şeyden önce proletaryayla yoksul köylülüğün temel ittifakı kurularak, bu temel ittifak üzerine şehir ve köy küçük burjuvazisinin proletaryayla müttefikliği oturtulup, siyasal iktidarın ele geçirilmesi uğruna bir mücadele yürütülecektir. Kuşkusuz, faşizmin emperyalizmin ve tekelci kapitalizmin kırsal alanlardaki temsilcisi ve esas gücü işbirlikçi tekelci burjuvazi ve tarım burjuvazisidir.

Burada bir şeye daha değinmek gerekir. O da: Kırsal alanlarda kalıntı şeklinde de olsa feodal kalıntıların varlığıdır. Ama bu öyle bir varlıkki, Türkiye'de ne sosyal, ne siyasal ve ne de ekonomik bakımdan belirleyiciliği olmayan bir varlıktır. Ancak istisnalar halinde yer yer var olmalarına rağmen, bunlar için özel bir örgütlenme metodu ve özel bir mücadele strateji ve taktiği çizmeye lüzum yoktur. Çünkü bunlar zaten karşı-devrim saflarındadır. Karşı-devrim yıkılırken, bu güçlerde silinerek ortadan kalkacaklardır. Bu güçlere karşı özel bir örgütlenme ve özel bir ittifak kurmaktan bahsetmek olanaksız olduğu gibi, anlamsızdır. Bunun için biz burada bu güçlere karşı örgütlenmeyle ilgili olarak uzun uzadıya birtakım şeyler yazma durumuna girmeyeceğiz. Ancak, her bölgenin durumuna göre, bu tip istisnalarla karşılaşırsa, bunlara karşı mücadele de genel mücadeleye bağlı olarak yürütülebilir. Bunun için daha çok, tarım burjuvaları ve tarım tekelliliğine karşı, yani emperyalizmin, faşizmin ve tekelci kapitalizmin kırsal alanlardaki temsilcilerine karşı yürütülecek bir

mücadele, örgütlenme ve ittifaktan bahsedebiliriz.

Biraz önce belirttiğimiz gibi, tarım burjuva ve teknelci burjuvazisine karşı proletarya ve küçük burjuvazinin ittifakları oluşturulurken, orta köylülüğün de tarafsız hale getirilmesi için bir örgütlenme ve mücadele yürütülmelidir. Böyle olunca kırsal alanlarda dayanılması gereken esas temel güç tarım proletaryası, yoksul köylülük ve köy küçük üreticisidir. Ancak bu temel güç oluşturulup, buna dayanıldıktan sonradırki, orta köylülüğün tarafsızlaştırılması olanaklı hale gelebilir.

Böyle olunca köy küçük üreticisi, yoksul köylülüğün ve tarım proletaryasının en çok hangi siyasal ve ekonomik baskının altında olduğunu öncelikle tespit etmek gerekir. Ekonomik olarak, köy küçük üreticisi, yoksul köylü ve tarım proletaryası, teknelci kapitalizmin ekonomik baskısı altındadır. Siyasal olarakta, siyasi gericiğin baskıları var olma ve devam etmesine rağmen, en çok faşizmin baskı ve terörüne maruz kalmaktadırlar.

Böyle olduğuna göre, bu sınıf ve katmanları örgütleyebilmek için, soruna iki temel açıdan yaklaşmak gerekir. Birisi ekonomik, diğeri siyasal. Ekonomik olarak bu sınıf ve katmanlar merkezi planlamanın getirmiş olduğu hayat pahalılığı karşısında ezilmektedirler. Bu ekonomik baskı hiç kuşkusuz, tarım kesiminde tarım ürünlerine konan taban ve tavan fiyatları sayesinde gerçekleştirilmektedir. Ürün fiyatlarının yükseltilmesi ve buna bağlı olarak ta diğer metaların da fiyatlarının tekel fiyatına dönüştürülmesi, gerek küçük mülk sahibi köylüler, gerek yoksul köylüler ve gerekse tarım proletaryası açısından olumlu değil, olumsuz bir yönde etki de bulunmaktadır. Örneğin tütün üreten bir küçük köylüyü ele aldığımız zaman, tütün fiyatlarının yükseltilmesi, bu küçük üreticiye ne kazandırabilir? Türkiye'de köylerde yaşayan değil, geçici olarakta köylerde misafirlik yapan birisi dahi bilirki, tütün üreticiliği yapan bir küçük köylü tütünden başka her şeyi parayla satın alır. Kışlık yiyeceğini ve tüm giyeceğini sebze ve meyveyi, (et gibi en önemli gıda maddelerinin yüzünü zaten göremez) parayla alır. Yine küçük mülk sahibi bir fıstık üreticisi olsun, fındık üreticisi olsun, fasulye üreticisi, pancar vs. üreticisi olsun, bunların tümü için durum aynıdır. Bir malı üretirler, fakat, geçinecekleri bütün gıda ve giyecek maddelerini parayla satın alırlar. Bütün metaların tekel fiyatına dönüştürülmesi sonucu bunların ürettikleri mallara konan fiyat ne olursa olsun onu geçersiz kılar ve bunlar hergün yoksulluğa doğru adım adım sürükler. Sürükler çünkü, nasılkı bir metayı üreten ve onu satan bir üretici, tekrar aynı malı geri almak için sattığının üstünde bir fiyat ödemek zorunda ise, aldığı bütün mallar, aynı şekilde kendisinin üretilmekte pazarladığı mal gibi kendisine esas değerinin birkaç misline satılmaktadır. Bir örnekleme yapalım. Bu örneklerden birisi fıstık olsun, bir diğeri de buğday olsun. Fıstık üreten üretici üretmiş olduğu fıstığı 40 liradan satmış olsun. Fıstık; üreticinin elinden çıkar çıkmaz değer olarak direkmen 60 liraya çıkar. Buğday üreticisi de Buğdayın kilosunu 3 liraya satmış olsun. Buğday; üreticinin elinden çıktığından sonra en az fiyatı 4,5 liraya yükselir. Fıstık üreticisi kışlık ihtiyacı için satmış olduğu fıstığın parasıyla buğday almaya kalkınca, her kilo başına buğdaya üreticinin satmış olduğundan 150 kuruş fazladan ödeyecektir. Fıstık üreticisi bu durumda fıstığı buğdayla değiştirmek ve alışla satış arasında yarı yarıya zarar etmektedir. Aynı şekilde buğday üreticisi de satmış olduğu buğdayın parasıyla fıstık alacak

olursa, fıstık üreticisinin düşmüş olduğu zararın aynısına düşecektir. Düşecektir çünkü, üretilmiş olan tarım ürünleri mübadele yoluyla ya da kendi meta değerleriyle karşılıklı alışveriş şeklinde değil, metaların tekel fiyatlarına uğrayarak bir dolaşıma uğraması, üreticinin sattığı mal karşısında ihtiyacı olan yeni malı almasında, esas kendisinin malı değerinde olan bir metaya bir buçuk ya da iki misli fiyat ödemek zorunda kalır. Mesela, bir kilo fasulye ile bir kilo mercimeğin piyasada eşit fiyatta satıldığını düşünelim. Her ikisinin de değeri 30 ar lira olsun ve bunların her ikisi satıldıktan sonra hiç şüphe yokki, otomatikman değerleri 45'er liraya yükselecektir. Fasulye satıcısı kendisine ihtiyaç olan mercimeği almaya kalksa, üreticinin elindeyken, kendisinin satmış olduğu fasulyesinin değerinde olan mercimeği tekrar bu değerden 15 lira fazla bir değerle alacaktır. Aynı şekilde mercimek üreticisi de fasulye almaya kalksa, aynı durumla karşılaşacaktır. Bu metaların taban fiyatlarının yükseltilmesi için hem mercimek sahibinin hem de fasulye üreticisinin mücadele etmeleri ve bu fiyatların yükselmelerini sağlamaları, örnek olarak almış olduğumuz bu her iki üreticiye ne kazandıracaktır? Şurası çok açıkki, hiç bir şey kazandırmayacaktır, tersine her ikisini de zarara uğratacaktır. Çünkü bunların taban fiyatlarının yükselmesiyle birlikte diğer gıda maddeleri ve giyim eşyalarının değerli belki de bunlardan daha fazla bir oranda yükselecek, kâr etmenin yerine daha çok zarara gömüleceklerdir.

Vermiş olduğumuz bu kısa örneklerden anlaşılacaktırki, küçük üretici ve yoksul köylüler, metaların fiyatının yükseltilmesi için bir mücadeleye girerlerse bundan büyük zarar göceklerdir. O zaman bunlar neye karşı mücadele etmelidir? Açıkırtki bunlar teknelciliğe ve tekel fiyatlarına karşı mücadele etmek zorundadırlar. Çünkü küçük köy üreticisi genellikle bir veya iki cins mal üretir, geriye kalan tüm gereksinimini onlardan elde ettiği paralarla satın alır. Basit bir deyimle ifade edecek olursak her şeyini ucuza satar, fakat aynı şeyin değerinde olan diğer malları ondan daha pahalıya alır. Bu dolaşım, devam ettirildiği müddetçe, köylülüğün metaların fiyatlarının yükselmesinde kâr edecek kesimi tarım burjuva ve teknelci burjuvalardır, aracı tefecilerdir, zarar eden kesimi ise, küçük köylü, yoksul köylü ve tarım proletaryasıdır. Belli ölçülerde de orta köylüdür.

Bu durumda, tarım proletaryasının, yoksul köylüyle küçük mülk sahibi köylülük arasındaki ortak nokta neresidir?

Belirtmeye lüzum yok ki, tarım proletaryası her türlü hayat pahalılığında ezilir, perişan olur ve bunun için de her türlü hayat pahalılığına karşıdır. Aynı şekilde yoksul köylülüğünde hayat pahalılığından en çok ezilen katmanlardan birisidir. Yukarıda yapmış olduğumuz tesbite göre teknelcilik koşullarında fiyatların artışından küçük mülk sahibi köylülüğünde kâr değil, zarar etmektedir. Böyle olunca bu her üç sınıf ve katmanların mücadele edecekleri karşı güç; teknelciliğidir. Yani metaların tekel fiyatına dönüştürülmesidir. O zaman bu her üç sınıf ve katmanın ekonomik mücadelede birleşecekleri yer teknelci kapitalizme karşı mücadeledir. Yani teknelciliğin kâr fiyatlarına ve merkezi planlamasına karşı ortak bir mücadelenin yürütülmesidir. Tarım proletaryasıyla sanayi proletaryasının da mücadele ettikleri karşı devrim güçleri ve amaçları birbirlerinden farklı olmadığı için böylesi bir ortak noktada yan teknelci kapitalizme karşı mücadele noktasında işçi sınıfı, yoksul köylü ve küçük üretici mülk sahibi köylülüğün temel ittifakının kurulması ve bu ittifak temelinde bir-

likte bir mücadelenin yürütülmesi sağlanabilir ve sağlanmalıdır.

Hiç şüphesiz bu ittifak demokratik halk iktidarını kuracak ve demokratik halk iktidarına kadar devam edecek vazgeçilmez ve temel bir ittifaktır.

Küçük mülk sahibi köylülüğü, tarım ürünlerinin fiyatlarının yükseltilmesi için mücadeleye çağırarak, hem küçük mülk sahibi üretici köylüye hiç bir şey kazandırmayacak, tam tersine ekonomik olarak iflasını daha da hızlandıracaktır, hem de müttefiki olan yoksul köylü ve proletaryayla ittifakı zedeleyecektir. Bu bakımdan temel hedef tarım ürünlerinin fiyatlarının yükseltilmesi için bir mücadele değil, temel hedef teknelci kapitalizmin, teknelci kârlarının sınırlandırılması ya da ortadan kaldırılması için bir mücadele yürütmektir.

Örneğin, tütün baş fiyatlarının yükseltilmesi için köylülüğü bir mücadeleye çağırarak ve belli ölçüde de baş fiyatların yükseltilmesini sağlamak küçük köylüye ne kazandıracaktır. Baş fiyata tütün satabilecek unsurlar tarım burjuva ve teknelci burjuvalardır. Baş fiyatın tespit edilmesiyle imtiyazlı sınıf ve unsurların tütünleri yüksek fiyata satılırken, tütün tüccarlarının daha fazla kâr elde edip, fiyat ortalamalarını sağlayabilmeleri için küçük tütün üreticilerinin tütünlerini daha çok düşük fiyatlara almaktadırlar. Ve böylece küçük üreticiler yine önemli ölçüde zarar etmektedirler. Tütün fiyatlarında baş fiyatın kaldırılıp, bir taban fiyatın konması için mücadele etmek belli ölçüde küçük üreticilerin yararına olabilir. Böyle bir durum gerçekleştirilebilirse, yani tütünde taban fiyat tespiti uygulanırsa, hiç olmazsa, büyük tüccarların daha büyük kârlar vurabilmeleri için küçük tütün üreticilerinin mallarını yok fiyata alıp, imtiyazlı unsurların tütünlerini ise daha yüksek fiyata alma olanaklarını bulamazlar. Bunun için tütün konusunda baş fiyat yerine, taban fiyatların konması için bir mücadele kampanyası açmak mümkündür. Fakat şunu da bilmek gerekir ki, Türkiye'de metalara değer biçilme, yani fiyatların konması merkezi bir planlama ile yapılmaktadır. Merkezi planlama ise, teknelci burjuvazi tarafından yapılmaktadır. Bunun için, burjuva düzenleri altında ne yapılırsa yapılsın, mutlaka ve mutlaka her zaman teknelci burjuvazi en kârlı çıkarıcı olacaktır. Teknelci kapitalizm ortadan kaldırılmaksızın, bu düzen altında ekonomik alanda nasıl bir uğraşı verilirse verilsin, teknelci burjuvazi yıkılmaksızın, bu mücadelelerin başarıya ulaşması olanaklı bir şey değildir. Ne ki, olanaksız da olsa, mücadeleyle durdurılmaksızın yürütmek, kaçınılmaz bir zorunluluktur.

Bütün bunlara rağmen, köy küçük üreticilerini salt ekonomik planda örgütlemeye kalkarak, kooperatifler gibi kuruluşlar yaratarak, küçük köylülüğü teknelciliğin baskısı altından kurtarmayı düşünmek ham bir hayalden başka bir şey değildir. Örneğin bu gün bir KÖY - KOOP sorunu ele alınacak olursa:

KÖY - KOOP'un küçük mülk sahibi köylülüğe ve yoksul köylülüğe hizmet ettiğini, onları kalkındırmaya çalıştığını ve kalkındıracağını düşünmek, saflıktan da öte budalalık olur. KÖY - KOOP ticarî bir kuruluştur. Traktör alım satımı vb. gibi şeylerle uğraşır. Küçük mülk sahibi köylülük, KÖY - KOOP'un ilgilendiği hiç bir şeyden yararlanamaz. Yararlanamaz, çünkü bir köylünün KÖY - KOOP'tan yararlanabilmesi için her şeyden önce belli ölçülerde bir sermayeye sahip olması lâzım. Küçük köy üreticilerinin ise böyle bir sermayeleri yoktur. Teknelci kapitalizm altında böyle bir sermayeye sahip olamazlar da. Böyle olunca küçük üretici köylülük

KÖY - KOOP'un nesinden nasıl faydalanacaktır? Bunun için KÖY - KOOP'un içinde çalışarak ya da KÖY - KOOP gibi başka kooperatifler kurarak küçük üretici köylülüğün kalkındırılacağını köylüye söylemek onları aldatmaktan başka bir şey değildir ve bundan öteye de gidemez. Bunun için köy küçük üreticilerinin tekelciliğin baskısından kurtulabilmeleri için, yalnız ekonomik mücadele sürdürmeleri ve ekonomik örgütler etrafında toparlanmaları tek başına hiç bir mana ifade etmez. Köylülüğün kendilerini kurtarabilmeleri için ekonomik olduğu gibi siyasal nitelikli örgütler içerisinde toparlanarak, siyaseti öğrenmeleri ve siyasî alanda da bir mücadele yürütmeleri gerekir. Köylüye siyaset götürülmeksizin, küçük mülk sahibi köylülükle, yoksul köylülük bu siyasetle eğitilmeksizin ve bunların çıkarlarının nasıl bir sistemde olduğu kendilerine açıksa anlatılarak bu konuda yeterli hale getirilmeksizin, ne küçük mülk sahibi köylülüğün proleter ve yarı-proleterlerle bir ittifakı gerçekleştirilebilir, nede köylülüğün kurtuluşu sağlanabilir.

KÜÇÜK KÖYLÜ VE YOKSUL KÖYLÜLÜĞE NASIL BİR SİYASETLE YAKLAŞMAK LAZIM?

Daha önce de belirttiğimiz gibi, Türkiye'de siyasal alanda faşizme karşı mücadele temelinden hareket edilmeksizin, ne proletaryanın, ne şehir küçük esnaf ve zanaatçının, ne yoksul köylü, nede küçük mülk sahibi köylülüğün siyasî olarak bilinçlendirilmesi, örgütlenmesi bir sosyal ve siyasal güç haline getirilmesi olanaksızdır. Bunun gibi, küçük mülk sahibi köylü-

lülükle yoksul köylülüğün örgütlenmesinde siyaset olarak anti-faşist mücadele temelinden hareket etmek gerekir.

Koşullar ne olursa olsun, proletarya partisi ve bir proleter devrimci, burjuvaziye ve faşizmi onların kendi silahlarıyla vurması gerekir ve onları kendi silahlarıyla vurmasını iyi bir şekilde öğrenmesi gerekir.

Mevcut durumda faşizm, Türkiye'de şovenizmi körükleyip, din ve mezhep ayrılıklarından faydalanarak kendisine kitle temeli bulmaya çalışmaktadır. Proletarya partisi ve proleter devrimciler mutlaka bu siyasetin anti-tezini bunun karşısına çıkarmak zorundadırlar. Böylece bir yandan din, mezhep, ayrılıklarına karşı mücadele ederken, milliyetçiliğe karşı da bir mücadele ederek halkların kardeşliği temelinden hareketle Türkiye'de Türk, Kürt, Arap, Laz, Çerkez v.b. gibi tüm ulus ve akaliyetlerin işçi sınıfı ve emekçilerinin birliğini sağlamaya çalışmalı ve faşizmin eline önemli bir silah olarak almış olduğu şoven milliyetçilik parçalanarak faşizmin elinden bu silah alınmalıdır. Böyle bir siyasetle Türkiye'de her ulustan ve akaliyetten olan tüm emekçilerin bir siyasal örgüt altında toparlanmalarına çalışılmalıdır.

Kuşkusuz, ekonomik örgütlenmelerde bu siyasal örgütlenmeye uygun bir şekilde aynı hedef doğrultusunda ve aynı mücadele uğruna gerçekleştirilmelidir. Faşizmin faydalanmaya çalıştığı din ve mezhep ayrılıkları da aynı şekilde faşizmin aleyhine dönüştürülmeye çalışılmalı ve kitleler önünde faşizm teşhir edilmelidir. Faşizmin din ve mezhep kavgasını sömürü ve zulmü körüklemek, onu daha da kökleştirmek amacıyla yaptığını esas sorunun ezilenlerle ezen arasında olduğunu, bunun çözümlenmesi için mücadele edilmesi gerektiğini, faşizmin kışkırtmak istediği mezhep kavgasının ortadan kaldırılarak, tüm emekçilerin birleşerek birlikte mücadele etmelerinin gerekliliği en açık şekilde vurgulanarak açıklanmalıdır.

Faşizmin, Elazığ'da, Malatya'da, Sivas'da ve K. Maraş'da girmiş olduğu cânî ve vahşice katliamlar, küçük köy üreticileri ve yoksul köylülere maddî temelleri ile birlikte anlatılmalı, faşizmin bu vahşetlerinin karşısında kendilerinin de örgütlenmelerinin ne kadar gerekli ve zorunlu olduğu onların kafalarında iyice somutlaştırılmalıdır.

Faşizm sorunu ve faşizmin yapmış olduğu

açık katliamlar küçük mülk sahibi köylülükle, çok küçük mülk sahibi olan yoksul köylülüğe tam anlamıyla anlatılarak, onlar faşizm konusunda bilgi sahibi edilmeksizin ve politize olmaları sağlanmaksızın salt ekonomik sorunlardan hareket edilerek, bu sınıfsal katmanların ekonomik ve siyasal örgütler içerisine sokulmaları son derece zor ve hatta olanaksızdır da. Bu bakımdan her şeyden önce faşizm teması, küçük mülk sahibi köylülük ve yoksul köylülük arasında tam anlamıyla işlenmeli, bu güçler anti-faşist ideoloji ve donatılarak, faşizme emperyalizme ve tekelci kapitalizme karşı mücadeleye cephesine çekilmelidir.

Bütün bu nedenlerden dolayı, küçük üretici köylülük ve yoksul köylülük mevcut durumda kooperatifler gibi salt ekonomik örgütler içerisinde toparlanmanın yerine ekonomik ve siyasal muhtevalı olan üretici birliklerinde toparlanarak hem ekonomik, hem de siyasî bir mücadeleye çekilmelidir.

«Üretici» teriminden tarım burjuvaları ve tekelci burjuvaları da birer mülk sahibi göyerek, üreticiler kategorisinde görülmemelidir. Bu sınıf ve katmanlar üretici değillerdir. Asalak geçinep sömürücülerdir. Yani üreticilik dendiği zaman, üretici birliği dendiği zaman, köyde toprak sahibi olan herkesin içine girip örgütlenilebileceği bir örgüt şeklinde anlaşılmalıdır. Üretici kendi mülkünde olsun, başkalarının toprağını işleyen olsun, bir fiil üretimde bulunan unsurlardır. Ki bu unsurlar orta köylü, küçük mülk sahibi köylü ve çok küçük mülk sahibi yoksul köylülükle tarım proletaryasıdır. İşte bu üretici birlikleri içerisinde bu sınıf ve katmanlar örgütlenmelidir. Ayrıca çok küçük mülk sahibi olan yoksul köylülük, yani yarı-proleterler bu gün üretici birlikleri içerisinde toparlanmaya çalışılırken, bunların ileride sendikalar içerisinde toparlanmaları, sendikal mücadele içerisine sokulmaları düşünülmeli, bu anlatılmalı ve bu uğurda da mücadele yürütülmelidir. Yani ileride tarım proleter ve yarı-proleterlerin sendikalar içerisinde örgütlenerek toparlanabilmeleri için, daha bu günden üretici birlikleri çalışmalar içine girmeli ve bu konuda sistemli bir şekilde çaba göstermeli.

Mevcut koşullarda şehir ve köy küçük üreticilerinin örgütlenmeleri, kısaca açıklamaya çalışmış olduğumuz bu ekonomik ve siyasal temeller üzerinde sürdürülmelidir.

emeğin birliği yayınları

Demokratik Devrim Üzerine

('Kurtuluş'un Kuramsızlığı)

Şadi Doğan

FİYATI : 10 TL.

Yazışma Ad. P.K. 192 Beyazıt / İST.

emeğin birliği yayınları

Demokratik Devrimde İkiyırı Sınıfsal İktidar

Şadi Doğan

FİYATI : 30 TL.

Yazışma Ad. P.K. 192 Beyazıt / İST.

Yazı İşleri Müdürümüz H. ALİ ÖZER Gözaltına Alındı

Sıkıyönetimin ilanı ile birlikte hız kazanan anti-demokratik uygulamalar ve gericî baskılar giderek artmaktadır. Hergün bir yayın organının yasaklandığı, POL-DER ve diğer demokratik kitle örgütlerinin birbiri ardısıra sıkıyönetim süresince faaliyetten men edildiği bu dönemde, özellikle demokrasi güçlerinin sesini kısabilmek için yayın organları üzerinde tam bir baskı kurulmuştur.

25. 1. 1979 günü gazetemizin yönetim yerini basan polis, büroda bulunan birçok yayınıımızı toplamış, bazılarını yırtarak rahrip etmiş ve yazı işleri müdürümüz H. ALİ ÖZER'i de hiç bir yasal gerekçe göstermeden gözaltına almıştır. 31. 1. 1979 günü ise, yine gazetemizin üç

çalışanı polis ekipleri tarafından yolda çevrilmiş, henüz yeni çıkan ve hakkında hiç bir yasal karar olmayan «Demokratik Devrimde İki Ayrı Sınıfsal İktidar» adlı 300 adet kitabımıza el konarak, gazetemizin çalışanları gözaltına alınmıştır.

Uzun bir süreden beri gözaltına alınmış olan yazı işleri müdürümüz H. ALİ ÖZER ve gazetemizin üç çalışmanı halen mahkemeye çıkarılmadığı gibi bu süre içerisinde yetkililerce, gazetemize herhangi bir açıklamada yapılmamıştır. Hiç bir yasal gerekçe gösterilmeden gözaltına alınan yazı işleri müdürümüz ve gazetemizin çalışanları hakkında yetkililer açıklama yapmalıdırlar.

Kamboçya'da Halk Hareketi ve Ulusal Kurtuluş Mücadeleleri

(Baştarafı 6. Sayfada)

türden burjuvaziye etkilemiş ve emperyalizm yanlısı haline getirmiştir. ABD emperyalizminin «savaşı Vietnamlaştırma» politikasını uygulama alanına koymasıyla birlikte Güney Vietnam'da güçlü bir işbirlikçi burjuvazinin oluşturulmasını da yaratmaya çalışmıştır. ABD'nin bu siyaseti Güney Vietnam içinde, bir yandan işbirlikçi burjuva güçler yaratırken, bir yandan da bu burjuvazinin bütün ihanetini gören geniş bir işçi ve emekçi kitlesi yaratmıştır. Bu durum Güney Vietnam'ı savaş içinde iken bile bir sınıfsal saflaşmayı gündeme getirmiş, ezenle ezilenler karşı karşıya gelmişlerdir. K.Vietnam İşçi Partisi bir yandan Kuzey Vietnam'ı savunup, bir yandan da Güney Vietnam'ın kurtuluşu için çalışırken, G.Vietnamda zaten sınıfsal bir temel üzerine oturmuş bir örgütlenmeyi gerçekleştiriyordu. Bu gelişimler örgütlenme ve mücadele döneminde Vietnam'da emperyalizmle hesaplaşmanın yanında proletaryayla burjuvazinin hesaplaşmasını da kınılmaz olarak gündeme getiriyor ve bu çelişkiyi emperyalizmle birlikte çözümlüyordu. Böylece Vietnam'da ulusal temel üzerine başlatılmış bir kurtuluş mücadelesi, savaş içerisinde sınıfsal bir temel üzerine oturtulmuş, sınıfsal ve ulusal mücadele birlikte yürütülerek, mücadele içerisinde sağlanmış olan Vietnam İşçi Partisinin öncülüğü iktidarın ele geçirilmesinde de devam etmiş, Vietnam proletaryası milli burjuvaziye iktidara ortak etmenin yerine, daha mücadele içerisinde dışlamıştır. Zaten Vietnam, Kuzeyden Güneye doğru inatçı ve ısrarlı bir mücadele sonucu kazanılabildiği için, işbirlikçilik ve kapitalizm yanlısı olan burjuvazi Kuzeyden Güneye doğru bir çekilme içerisindeydi. Günlük basının açıklamalarında da herkesin görebileceği gibi, Vietnam Kuzey'den Güneye doğru kurtarılan, sömürücü unsurların Vietnam'dan göçü gibi bir şey sözkonusu değilken, Güney Vietnam'ın emperyalizmden arındırıldıktan sonra Vietnam'dan emperyalist kapitalist ülkelere doğru bir göç etme seferberliği başlamıştır. Bu göç seferberliğinin esas nedeni, Vietnam savaşı boyunca Güney'deki işbirlikçi devlete ve emperyalistlere sığınan sömürücü unsurların son dayanakları olan G. Vietnam kukla devletinin de ortadan kalkmasıyla ülkeden kaçan emperyalistlerin peşine düşerek Vietnam'ı terketmelerindedir.

Vietnam'da kısaca belirtmiş olduğumuz bu nedenlerden dolayı her türden burjuvaziye proletarya ve proletaryanın müttefikleri daha savaş döneminde hesaplaşmışlar ve iktidarın ele geçirilmesinden sonra Vietnam emekçileri sömürücü unsurların sömürü olanaklarını ortadan kaldırdığı için sömürücü unsurlar kafiler halinde hâlâ devam etmekte olan bir göç seferberliğine başlamışlardır. Hiç şüphesiz, sömürücülerin Vietnam'dan yaşam fırsatı bulamamaları göç etmeleri, Vietnam devriminin gerçek rayına, doğru bir şekilde oturmasının bir belirtisidir. Şunu rahatlıkla söylemek gerekirdi, bir ulusal bağımsızlık mücadelesi vermiş olmasına rağmen, Vietnam'da sosyalizme geçişin bütün maddi koşulları yaratılmıştır ve sosyalizme geçiş için hiç bir kuşku kalmamıştır. Çünkü Vietnam'da en son hesaplaşma olan proletaryayla burjuvazinin hesaplaşması kesin bir şekilde yapılmıştır ve yapılmaktadır.

Angola, Gine, Bissao Mozambik gibi Afri-

ka'da gerçekleşen ulusal bağımsızlık hareketlerine gelince bu hareketlere Vietnam'a bakılan gözle bakmak doğru olmaz. Bu Afrika ülkelerinde ulusal bağımsızlık gerçekleşmiştir. Fakat henüz sosyalizme geçişin maddi koşulları yaratılmamıştır. Şüphesiz bu hareketlerin tümü ulusal bağımsızlık ve sosyalizm uğruna mücadele ettiklerini iddia ediyor ve programlarına alıyorlardı. Bu gün kurdukları devletlerin programlarında da aynı şeyler vardır. Neki, henüz bu ülkelerde proletaryayla burjuvazinin son hesaplaşması gerçekleşmemiştir. Ve buralarda sosyalizme geçiş için daha bir çok sancılı günlerin yaşanması bir zorunluluktur. Bu sancılı günler yaşanırken burjuvazinin bazı ülkelerde palazlanıp, emperyalizmin de desteğini alarak, proletaryayı temizleme hareketine girişip, sosyalizme geçiş yollarını tıkaması olanak dahilindedir. Bu ülkelerin sosyalist ülkelerle enternasyonal ilişkilerini daha da sıkılaştırmaları, kendi ülkesinin emekçi sınıflarının iktidara ağırlığını koymasını sağlamaları, sosyalizme geçiş yönünden en önemli ve temel sorunları teşkil etmektedir.

Kuşkusuz, ulusal bağımsızlık ve sosyalizm uğruna mücadelesini zaferle sonuçlandırmış ülkelerde kapitalizme dönüş ve emperyalizmle işbirliğine girme sorunları hemen öyle kısa vadede gerçekleştirilecek şeyler değildir. Ama burjuvazi dünyanın neresinde olursa olsun kendisine elverişli koşulları bulduğu zaman mutlaka kapitalizme yönelir ve kapitalizmin gelişmesini sağlamaya çalışır. Buna karşın proletarya ve diğer emekçiler de iktidarı tamamen ele geçirmek uğruna mücadelelerini gevşetir veya bu mücadeleyi ertelerlerse, burjuvazi bu boşluktan yararlanarak iktidarı kesin bir şekilde ele geçirmeye çalışır ve geçirebilir de. Bunun için gerek sosyalist ülkeler olsun, gerekse ulusal bağımsızlık mücadelesini gerçekleştirmiş ülkelerdeki marksistler olsun, bu ülkelerdeki kapitalizm tehlikesini hiç bir zaman için unutmamaları ve gözardı etmemeleri ve buralardaki iktidara birer sosyalist iktidar gibi bel bağlamamaları gerekir. Bu ülkelerde de proletaryayla müttefiklerinin burjuvazisiyle son hesaplaşmasını yaptıkları döneme kadar mutlaka bu iktidarların ikili karakterleri gözden kaçırılmamalıdır.

Angola'da zafere yakın günlerde bir hesaplaşma gündeme gelmişti. Ama o zamanki hesaplaşma (MPLA ile FNLA ve UNİTA'nın hesaplaşması) Angola da doğmuş olan emperyalizm işbirlikçileriyle ulusal güçler arasındaki bir hesaplaşmaydı. Bu hesaplaşma proletaryayla milli burjuvazinin bir hesaplaşması değildi. Onun için Angola'da bile belki çok gürültülü olur belki az, proletaryayla burjuvazinin hesaplaşması devam etmektedir ve edecektir.

Kısaca belirtmeye çalıştığımız bütün bu örneklerde görüldüğü gibi, Kamboçya'da 1975' de ulusal bağımsızlık mücadelesi zafere ulaştıktan sonra, Mao-Zedung düşüncesine sarılmış olan Kamboçya milli burjuvazisi iktidarı ele geçirmeyi başarmıştır. Ve iktidarı ele geçirdikten sonra da bu yazının başında da belirttiğimiz gibi, bir takım keskinlik pozlarına bürünerek soldan hareketle sosyalizme geçiş yolunu tıkayıp, proletarya ve diğer emekçileri dışalamaya çalışmışlardır.

Üç yıllık bu iktidarları döneminde Pol-Pot ve taraftarları iktidarlarını sağlamlaştırmaya çalışırken, Kamboçya proletaryası ve diğer

sosyalizm yanlısı güçler yeniden örgütlenerek, «Ulusal Kurtuluş Cephesi»ni oluşturup, Pol-pot rejimine karşı harekete geçmişlerdir. Sosyalist ülkeler ve özellikle Vietnam'la sıkı enternasyonal bağlar kurarak, onların da desteğini alarak bu mücadelelerini zaferle sonuçlandırmışlardır.

Sovyetler Birliği, diğer sosyalist ülkeler ve Vietnam'ın Kamboçya'da gütmüş olduğu politika son derece doğru, son derece tutarlı ve Leninist bir politikadır. Bu politikanın ulusal kurtuluş hareketlerinin tümünde uygulanması gerekir. Yani başta Sovyetler Birliği olmak üzere tüm sosyalist ülkeler ulusal bağımsızlık mücadelesinin verildiği tüm ülkelerde, o ülkenin proletaryası ve onun müttefikleriyle bu şekilde sıkı ilişkilere girmeleri ve bunların bağımsız bir şekilde örgütlenerek burjuvaziye karşı güçlü bir mücadeleye girmelerini sağlamak için bunlara gereken desteği ve yardımı yapmaları enternasyonalizmin kaçınılmaz ve zorunlu bir görevidir.

Leninin, ulusal bağımsızlık mücadelesi veren ülkelerin burjuvazinin desteklenmesini o ülkelerdeki proletaryanın sosyalist ülkeler tarafından örgütlenmesine izin verilmesi koşuluyla bağladığı gibi, bu günde, sosyalist ülkeler Leninist bu yoldan yürüyerek, ulusal bağımsızlık savaşı veren her mücadeleyi o ülkenin proletaryasını ve diğer emekçi kesimini örgütlemek kaydıyla desteklemeli ve bu Leninist ilkeyi hiç bir zaman için elden bırakmamalıdır.

Yeri gelmişken, Sovyetler Birliğinin Kamboçya ile ilgili politikasına da değinmekte yarar vardır. Kamboçya Kurtuluş hareketini sürdürürken, Sovyetler Birliği tarafından gereği gibi desteklenmemiştir. Sovyetler Birliğinin bu politikası belli ölçülerde yadırganmıştır. (Kuşkusuz, yine de bu politikanın tartışılır yanları vardır.) Fakat bu gün Sovyetler Birliğinin Pol-pot iktidarının yıkılması için «ulusal Kurtuluş Cephesi»ne sağlamış olduğu destek, her Marksist tarafından sonuna kadar savunulması ve desteklenmesi gereken bir siyasettir. Doğmuş olan bu somut durum Sovyetler Birliğinin geçmişte Kamboçya hareketini neden desteklemediğini de açık bir şekilde göstermektedir. Ama şunu da belirtmek gerekirdi, Kamboçya'da genel olarak tüm hareketin desteklenmemesi yerine Angola'da MPLA'nın FNLA ve UNİTA'ya karşı desteklendiği gibi, Kamboçya'da da Pol-Pot'un öncülüğünde yürütülen harekete karşı olan diğer devrimci güçlerin desteklenerek Pol-Pot'un iktidarı gaspetmesi engellenebilirdi. Geçmişte bunun olanaklarının olmayışı veya böyle bir hareketin olgunlaşmamış oluşu bunun için de yanlış bir politikanın ortaya çıkması bu gün Sovyetler Birliği ve Vietnam'ın sağlamış olduğu enternasyonalist destekle bir hata düzeltilerek Leninist bir politika bütün açıklığıyla ortaya konmuştur.

Kamboçya'da bu son hareketin gerçekleşmesi, proletaryanın Maoizme ve burjuvaziye karşı mücadelesinin son bir hesaplaşması olarak görülüp, Kamboçya'da artık bir demokratik halk iktidarının kurulması kesintisiz olarak sosyalizme geçişin maddi koşullarının giderek olgunlaşacağı ve sosyalizmin Kamboçya'da zafer kazanacağını söylemek ve yeni iktidarı sosyalist ülkelerin bütün gücüyle desteklemesini, savunulur bir politika olarak görmek ve kabul etmek gerekir.

Proletarya Siyaseti ve «TKP»nin Sefaleti

(Başarafa 4. Sayfada)

Kapitalist dünyanın genelini kapsayan bir bunalım ağırlığını Türkiye'de de göstermiştir. Her bunalım döneminde olduğu gibi, mevcut bunalım da da tekeli burjuvazinin en güçlü kesimi sermaye temerküzünü yoğunlaştırıp, kitleler üzerindeki baskısını daha da artırmaktadır. Bunalım dönemlerinde tekeli sermaye demokrasinin tümünün ortadan kaldırılması için da CHP ağırlıklı hükümet eliyle tekeli burjuvazinin en güçlü kesimi bunalımın ağırlığını işçi sınıfı ve emekçilerin omuzlarına yıkmaya çalışmaktadırlar. Bunun için de siyasi gericiğin dozunu daha da arttırarak ağır bir baskıyı kitleler üzerinde uygulayıp, bu bunalımı atlattırma çalışmaları işbirlikçi tekeli burjuvazi, CHP ağırlıklı hükümet eliyle, sıkıyönetimi uygulama alanına koymuştur. Tek tek partiler ele alınacak olursa, bu partilerin hiç birisinin böylesi bir yönetim isteğinin olduğunu söylemek ve bu yönetimi onların getirdiğini iddia etmek son derece gülünç bir saflık olur. Mevcut yönetim ne AP'nin ne de CHP'nin bir isteğidir. Emperyalizm ve onun Türkiye'deki en güçlü işbirlikçisi tekellilerin bir isteğidir. Emperyalizm ve işbirlikçi tekellilik bu isteğini iktidarda olan CHP eliyle uygulama alanına koymuş, sıkıyönetimi CHP ağırlıklı hükümet ilan ettirmiş ve diğer gerici ve faşist partilere de destekletmiştir.

Bir ekonomik sistemin temelinden kaynaklanan böylesine sosyal ve siyasal bir olguyu herhangi bir partinin veya partilerin üstüne atmaya kalkmak, ya son derece bir siyasi saflık, ya da bilinçli bir simsarlıktan başka bir şey değildir.

Tekelliliğin gerçekleştiği tüm ülkelerde hiç bir burjuva partisi tekelliliğin siyaseti dışında onların menfaatlerinin aleyhine ne hareket edebilir ne de istemlerde bulunabilir. TKP sekreteri İsmail'in de kabul ettiği gibi, mevcut sıkıyönetim tekeli burjuvazinin ve emperyalizmin lehine bir şeyse ve bunu da CHP ağırlıklı bir hükümet uygulama alanına koyuyorsa, AP'nin MHP'nin veya başka bir partinin isteğinin bu olup, olmadığı hiç de önemli bir şey değildir. Esas önemli olan bu iktidarın ve devletin hangi ekonomik ve sosyal güçleri temsil ettiği ve menfaatlarını savunduğudur. Kıvrak zekalı İsmail'in bunu bilmemesi mümkün değildir. Çeşitli sahtekarlıklar ve manevralarla bu hükümeti işçi sınıfı ve emekçilere destekletmeyi salık veriyor ve bunu biliyorsa, bu devletin ve hükümetin emperyalizm ve işbirlikçi tekelliliğin çıkarlarına hizmet eden bir devlet ve hükümet olduğunu bilmiyor mu? Bildiği kuşkusuzdur. Fakat, bu simsarlıkların tümünü küçük burjuva sınıfsal yapısı ve karakteri gereği yapmak istiyor ve yapıyor.

Şunu da belirtmek gerekirken, sıkıyönetim mevcut haliyle ne bir faşizmdir, ne de faşizmin bir tırmandırılmasıdır. Siyasi gericiğin anti-demokratik karakterini uygulayan en açık bir biçimde sergileyen bir sıkıyönetimdir. Mevcut hükümet değişmeden, CHP içersindeki ilerici demokrat milletvekilleri ayıklanmadan bu sıkıyönetimin bir faşizme dönüştürülmesi bu gün için olanak dahilinde değildir. Ama mevcut bunalımlar giderilemez, tekeli burjuvazi siyasi gericiğin yöntemleriyle bu çukurdan çıkmayı başaramazsa, bu hükümetin değişmesini sağlayarak gerici parlamenterlerden oluşan bir hükümet kurarsa, o zaman parlamenter faşizm veya açık faşizme geçilebilir. Fakat, şimdi Türkiye'nin ekonomik politikasına egemen olan tekeli unsurlar bu hükümeti ve yönetimi desteklemektedirler, «ye-

ni hükümet modelleri» arayışlarına karşı çıkmaktadırlar. Bunun için TKP ve onun sekreteri İsmail, şimdilik müsterih olsun, eğer bu hükümetin yıkılmasını önlemek istiyorsa devrimci güçlerle değil, Koç ve Sabancı gibi bu hükümeti destekleyen tekellilere güçbirliği çağrısında bulunsun. Belki TKP sekreteri İsmail Türkiye'ye çok uzak olduğundan günlük gazeteleri takip edemiyordur. Fakat Türkiye'de çıkan günlük gazeteleri takip eden herkes bilmektedirki, Koçlar, Sabancılar «Yeni bir hükümet modeli» arayan herkese karşı çıkmakta ve bu hükümetin desteklenmesi çağrısında bulunmaktadırlar. Onların deyimiyle «milli birliğin sağlanması» taraftarıdır.

TKP sekreteri İsmail'in «Maocu Perinçek gurubuna kadar bütün karşı-devrimciler bu hükümetin yıkılması için ağız ve işbirliği yapıyorlar» demogojisiyle hükümeti «devrimci» gösterme çabası ve Maocu «Perinçek gurubu»nun bütün karşı-devrimcilerle bu hükümetin karşısında olduğunu söylemesi son derece anlamsız ve manasız bir iddiadır. Aydınlik gazetesini takip eden herkes bilirki, «Maocu Perinçek gurubu» bu hükümetin yıkılması için değil, tam tersine bütün güçleriyle bu hükümeti yaşatmak için çalışmaktadırlar. Ve hatta Aydınlik gazetesi hükümeti destekleme konusunda TKP'yle büyük bir rekabet içindedir. Bu basit simsarlıklar, kıvrak manevralarla, hükümeti «devrimci» gibi göstermeye yetmez. Çünkü Türkiye'de bu hükümetin karşı-devrimci bir hükümet olduğunu saflıktan helak olup, eşeklik derecesine varanlar bile bilmektedir. «Maocu Perinçek gurubu» ne kadar devrimciyse, mevcut hükümette onun kadar devrimcidir.

«Gerici AP başlarından faşist Türkeş'ine ve Maocu Perinçek gurubuna kadar bütün karşı-devrimciler bu hükümetin yıkılması için ağız ve işbirliği yapıyorlar.» diyerek, karşı-devrim güçlerinin ismini sıralayıp, bu karşı-devrim güçlerinin yıkmak istediği hükümeti «devrimci» bir hükümetmiş gibi göstermeye kalkışmak, bir şaşkınlık değil, ancak ve ancak bir kasıt olabilir. Sayılmış olan bu karşı-devrimci güçler, karşı-devrimci de, mevcut hükümet «devrimci» bir hükümet mi? İnsan bu iddianın karşısında söyleyecek söz bulamıyor doğrusu. «Komünist Partisi» sözcüğünü salt lafta bile olsa savunan bir kişi mevcut hükümeti «devrimci» bir hükümet olarak değerlendirmeye, hiç olmasa utanır. Ama kıvrak zekalı İsmail, adına proletarya partisi dediği bir partinin sekreterliğini yaptığı halde bir sürü karşı-devrimci isim sıralayıp, bu hükümeti de «karşı-devrimci güçlerin» yıkmaya çalıştığı bir hükümet olarak gösterip, bu hükümetin «devrimciliğini» iddia ederken dünya ve Türkiye işçi sınıfından hiç utanmamaktadır.

TKP'nin güçbirliği çağrısına gelince:

Biz E.Birliği olarak TKP'nin bu çağrısını ciddiye almıyoruz. Ciddiye almıyoruz çünkü, biraz önce açıkladığımız gibi, bu çağrı hem mevcut hükümeti desteklemeyi amaçlayan bir çağrıdır, hem de kuramsızlığın vermiş olduğu bir bunalım feryadıdır. TKP, daha önceleri, bir cephe ve ondan sonra da bir UDC çağrısında bulunmuştur. Bunların hiç birisini hayata geçirememiş, ve bu çağrıların hiç birisi Türkiye'de bir maddi temel bulamamıştır.

TKP UDC çağrısını yaptığı zaman, Türkiye'de siyasetle uğraşan herkesin bildiği gibi, o dönem de DİSK ve KÖY-KOOP, İGD, İKD gibi bazı kuruluşlar bu UDC çağrısına katılmışlardı. Daha sonra DİSK'le KÖY-KOOP TKP'nin etkinliğin-

den çıkınca, TKP'nin UDC'si bir kül heykel gibi dağılmıştır. Kala kala bir İGD ile İKD kalmıştır. TKP, UDC'nin tutmadığını görünce bu seferde yeni çağrılarda bulunmaktadır. Fakat öyle çağrılarki, biraz önce açıkladığımız gibi işçi sınıfı ve emekçileri burjuvazinin kuyruğuna takma amacı taşıyan çağrılar. İsmi değiştirilmiş olmasına rağmen, bu gün de TKP UDC çağrısından farklı bir öze sahip çağrı yapmamaktadır. Bu günkü çağrısı da UDC'yle aynı öze sahiptir. Fakat, bu çağrıları UDC'den daha sefil bir duruma düşecektir. Düşecektir çünkü, geçmişteki UDC çağrısına TKP etkinliğinde olduğu için bir DİSK'le KÖY-KOOP katılmıştır, artık bu gün onları da katamaz. Ve TKP'nin sefalet siyaseti iyice somutlaşarak iflasa gider. Zaten daha önce de iflas etmişti. Başka partiler güçbirliği çağrısında bulunurken belli güçleri çevrelere toplar daha da gelişirler, fakat bizim TKP ne hikmetse, UDC çağrısından sonra DİSK'le KÖY-KOOP'u da kaybederek iflas etmiş ve bu günkü çağrısı da bu iflasın tuzu biberi olacaktır.

TKP'nin güçbirliği çağrısını ciddiye almamızın sebebinin birisi bu. Bir diğeri de, mevcut durumda E.Birliği, Vatan Partisi, Kitle bir güçbirliği oluşturmuş ve bu güçbirliğini siyasetler düzeyinde bir güçbirliği programı ile kalıcı düzeye yükseltmeye çalışmaktadırlar. Acaba TKP neden böylesi bir güçbirliğine katılmaya tenezzül buyurmazlarda, yeni güçbirliklerli şaklabanlıklarında bulunurlar. Evet TKP madem anti-faşist güçbirliği istiyor, bu güçbirliğine gelip katılması gerekir. Yok eğer, faşizme emperyalizme ve tekeli kapitalizme karşı bir güçbirliğini değilde, hükümeti desteklemek için bir güçbirliği çağrısında bulunuyorsa, bunu da açıkça belirtmelidir. Belirtmelidir ki, o zaman bu bulanıklıklar içersine gizlemek istediği şeyi herkes anlayabilsin.

Bu açık nedenlerden dolayı TKP'nin güçbirliği çağrısını ciddiye almıyoruz ve zaten bunun ciddi bir şey olmadığı da yapılan çağrıda açıkça anlaşılmaktadır.

TKP sekreteri İsmail'in konuşmasında yapmış olduğu eylem çağrısına gelince; bu konuda şöyle demektedir:

«Yiğinsal komitelerde örgütlenmek, kanlı terörü eylem birliği ile, gösterilerle, yiğinsal eylemlerle göğüslemek olanaklıdır. İşçi sınıfı bu savaşın başını çekiyor. Komünistler her gün bunu yiğit eylemleriyle kanıtıyorlar.

Ülkemizde Endenozya tipindeki kırımları, Şili tipindeki faşist hükümet darbesini önlemenin yolu, aktif savaşım, eylem birliğidir.» (Ürün a.s. s: 11)

TKP sekreterinin bu eylem emirlerini yağdırmasına bakan ve Türkiye'yi bilmeyen birisi bu emirler sonucu Türkiye'de yaman bir mücadelenin başlayacağını zanneder. Bunların tümünün palavra olduğunu söylemek hiçte yanlış bir şey değil. Peki sormak lazım şimdi TKP'ye Türkiye'de siyasi gericiğin toplumsal anlaşma ve diğer gerici yasaları çıkarmaya başladığı zaman E.Birliği ve Vatan Partisi, Türkiye çapında kitlesel eylemlerin yapılması için karar aldı, Adana da, Antakya'da, Mersin'de, G.Antep'de, Turhal'da Amasya'da vb. yerlerde mitingler düzenledi ve gösteri yürüyüşleri yaptı. Acaba pek eylemci TKP bu kitle hareketlerine neden katılmadı? Ve bu güne kadar bu gerici yasa tedbirleri çıkartılırken TKP neden Türkiye'nin hiç bir yerinde bu gerici yasalara karşı bir kitlesel eylem koyma girişiminde bulunmadı da bu gün, «ülkemizde Endonezya tipindeki kırımları. Şili tipinde-

ki faşist hükümet devirmesini önlemenin yolu aktif savaşım, eylem birliğidir.» diyerek bu gerici hükümeti desteklemek için bir güçbirliği çağrısında bulunmaktadır. Görülüyorki, TKP'nin güçbirliği çağrılarının altında her zaman için burjuvaziyle işbirliği yapmak, onu desteklemek, ve bu uğurda işçi sınıfı ve diğer emekçileri harekete geçirmek yatmaktadır. Böyle olmasaydı, Türkiye'deki işçi sınıfı ve emekçilerin ekonomik ve demokratik hakları bu hükümet tarafından gasbedilmeye çalışıldığı zaman TKP bu günkü eylemciliğini o zaman gösterirdi. Ama görülmemektedirki, TKP işçi sınıfı ve emekçilerin gasbedilen ekonomik ve demokratik hakları sırasında suspus oluyor, burjuvazinin arasındaki çelişkidenden dolayı çıkan çatışmada, burjuvazinin bir kesimini diğerine karşı desteklemek için harekete geçiyor. Fakat, bu şarlatanlığı yaparken de «şimdi ana sorun kadroyu korumak. Deği-

şen ortama göre, savaş yöntemlerini de değiştirmek gerek.» diyerek, bir yandan güçbirliği çağrısında bulunuyor bir yandan da kendi kadrolarını korumayı öneriyor. Peki sen kadrolarını koruyacaksın da kim savaşacak? Savaşa giren her örgüt mutlaka kadrolarından kayıp verecektir. Kadrolarından kayıp vermeyi göze almayan örgüt savaşamaz. TKP kadrolarını kaybetmeyi değil, korumayı savunduğuna göre, herhalde savaşı başkalarına yaptırıp, kadrolarına da seyrettirecek. Böylece hem savaşmış hem de kadrolarını korumuş olacak.

Yapmış olduğumuz bu kısa açıklamada görüldüğü gibi, TKP'nin hem güçbirliği çağrısı gayri ciddi, hem de eylem çağrısı. Bu kadar gayri ciddi bir eylem ve güçbirliği çağrısına sanırız Türkiyede hiçbir siyaset itibar etmeyecektir.

Biz E.Birliği olarak tekrar belirtelimki, TKP'nin bu güç ve eylem birliği çağrısını ciddiye al-

mıyoruz. Ne zaman TKP geçmişin hesabını verir, geçmişteki UDC'lerin eksik ve yanlış yerlerini ortaya koyar bu konuda işçi sınıfı önünde öz eleştirisini yaparsa ve burjuvaziyle olan tüm bağlarını koparırsa; o zaman TKP'nin yapacağı yeni çağrılar üzerinde durmanın ve düşünmenin yeni olanakları doğabilir.

İşte işçi sınıfının siyaseti ve TKP'nin siyasal sefaleti.

Şunu da belirtmekte yarar var ki, Türkiye işçi sınıfı ve tüm emekçiler artık önemli ölçüde uyanmışlardır. Ne Doğu Alman Komünist Partisi genel sekreteriyle, ne Küba Komünist Partisi genel sekreteriyle kıvrak zekâlı İsmail'in yan yana çektiği olduğu resimler Türkiye'de kimseyi avutmaya ve uyutmaya yetmiyor. Artık Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri böylesi resimler değil siyaset bekliyor ve siyaset etrafında toplanıyorlar.

Dünyadaki Ekonomik Sosyal Bunalım ve Türkiye'nin Bu Bunalım İçindeki Yeri

(Baştarafı 2. Sayfada)

ler bir suskunluk ve ilgisizlik içine girerek bekleme durumuna düşmüşlerdir. Hiç şüphe yokki, ikinci MC hükümeti yıkılarak onun yerine CHP ağırlıklı hükümetin kurulması, işbirlikçi tekelci burjuvazinin faşizmi uygulama alanına koymaktan çekinerek oynamış olduğu bir oyundur.

Bugün sıkıyönetim uygulanmasına ve siyasi gericiğin bütün hismiyle kitlelerin başına çullanmış olmasına ve gerici yasaların çıkartılmasına çalışılmasına rağmen, demokrasi güçlerini harekete geçirmek hayli güç bir hale gelmiştir. Halbuki ikinci MC döneminde TÜRK-İŞ gibi bir sarı sendikanın satılık yöneticileri bile MC yıkılmadığı taktirde genel greve gidecekleri tehdidinde bulunurken, bugün DİSK'i ve DİSK'in çağrısıyla oluşturulmuş olan demokratik platform güçlerini, değil genel greve götürmek veya böyle bir çağrıda bulunmak, bu platformu oluşturan demokratik kurumlara her gün artırılmakta olan siyasi gericiğe ve uygulanan sıkıyönetime karşı bir bildiri yayınlamaya ikna etmek bile hayli zor iştir. Bunun nedeni: Türkiye'de demokrasi güçlerinin, baskı veya terörde korkarak geri çekildikleri için değil, CHP ağırlıklı bir hükümet iktidarda olduğu için bu tip ağır ve gerici baskılara karşı seyirci kalma durumuna düşmüşlerdir.

Halbuki mevcut baskılar ikinci MC eliyle yapılsaydı, bugün Türkiye'de güçlü bir direnişin doğması ve demokrasi güçlerinin zorlu bir direnişe geçmesi hemen hemen kaçınılmaz olurdu. Şüphesiz böyle bir direniş karşısında da bir ikinci MC hükümetinin yapacağı tek şey açık terörist faşizmi uygulama alanına koymaktı. Ama tekelci burjuvazi, bu yolu seçmenin yerine, yani demokrasi güçlerini faşist bir baskıyla susturmanın yerine, CHP ağırlıklı bir hükümeti kurma yolunu seçmiş, bunları bütün anti-demokratik baskılar karşısında seyirci hale getirmiş ve bir nevi etkisizleştirmiştir.

Böylesi bir yola başvurmak tekelci burjuvaziye daha cazip gelmiştir. Çünkü tekelci burjuvazi 12 Mart faşizmi gibi bir durumu Türkiye'de yaratmaya kalkmaz; böyle bir şeyi yaratmaya kalkarsa çok iyi bilirki, bu artık kendi iktidarlarının sonu olur. Zaten tekelci burjuvazi artık dünyanın her yerinde siyasi iktidarı tehlikeye düşmeksizin, ve proletarya iktidar alternatifini haline gelmeksizin faşist bir yönetimi uygulama alanına koymayı göze alamaz. Aslında tekelci burjuvazi mevcut haliyle kendi iktidarı konusunda herhangi bir kaygıya düşmemiştir. Düşmemiştir çünkü, proletarya Türkiye'de değil bir iktidar alternatifini durumuna gelmek kendi bağımsız

siyasal partisini kurup, bağımsız sınıf siyasetini bile henüz uygulamış durumda değildir.

Proletaryanın bu şekildeki örgütsüzlüğü demokrasi güçlerinde önemli bir dağınlığı getirdiği gibi, sosyalist güçler bile henüz dağınlık bir vaziyette bir kafa karışıklığı içinde ne yapıp ne ettiklerini bilmez hale gelmişlerdir. Proletaryanın içinde bulunmuş olduğu bu subjektif durum, tekelci burjuvazinin istediği şekilde at oynatmasını olanaklı kılmıştır. Ve tekelci burjuvazi bugün istediği şekilde at oynatabilmektedir.

Şunu da belirtmek gerekirken, tekelci burjuvazi CHP'yi zamansız bir şekilde harcamaya zorlanmıştır. CHP'nin böylesi bir dönemde iktidara getirilerek yıpratılıp, umut imajının kitleler gözünde silinmesi, proletarya ve diğer demokrasi uğruna mücadele eden güçlerin gelecekte daha uyanık davranmalarını ve daha güçlü birlikler oluşturmalarını sağlayacaktır. Şüphesiz CHP bugün tam anlamıyla bitmiş olmamakla birlikte, siyasetle uğraşan tüm kitleler nezdinde büyük ölçüde bir umut olma niteliğini yitirmiştir ve hızla yitirmeye devam etmektedir. Proletarya ve müttefikleri için gelecekte bu önemli bir avantaj olacaktır. Ama bugün malesef CHP herşeye rağmen demokrasi uğruna mücadele eden güçleri etkisiz bir hale getirip, burjuva iktidarı karşısında uyuşuklaştırmıştır.

Kuşku yokki her duraklama ileriye doğru yapılacak hızlı ve güçlü bir atılımın habercisidir. Türkiye işçi sınıfı, diğer emekçiler ve tüm demokrasi güçleri belli süre devam edecek bu duraklamadan sonra ileriye doğru hızlı ve güçlü bir atılımda bulunacaklardır. Fakat bu atılımın planlı ve prensipli bir şekilde yapılabilmesi için, örgütlü ve sistemli bir davranış içersine girmek gerekir. CHP ağırlıklı bu hükümet sıkıyönetimlerle sonuna kadar iktidarını devam ettirmeyi göze alamaz. Göze alsa da bunu beceremez.

Mevcut sıkıyönetimin ilanı: bir yanda İran'daki olayların doğması, gelişmesi ve İran'daki etnik gurupların bir anda bir hareket şeklinde ortaya çıkmasının vermiş olduğu bir tedbire dayanırken, esas olarak Türkiye'nin içersinde bulunmuş olduğu ekonomik darboğazın belli ölçülerde taze paralar temin edilerek aşılabileceğini amaçlamıştır. Ecevit hükümetinin kapı kapı dolaşarak taze para araması, olumlu bir şekilde sonuçlanıp, taze parayı belli ölçüde temin ederlerse, İran'daki harekette şu veya bu şekilde bir yatışmaya dönüşürse, sıkıyönetimin maddi koşulları zaten ortadan kalkar. Kuşkusuz bu süreç içersinde çıkartılması gereken anti-demokratik yasalar da çıkartılarak bir sonuca bağ-

lanırsa, hükümetin sıkıyönetime olan ihtiyacı önemli ölçüde ortadan kalkar.

İran'daki olayların Türkiye'yi ne derecede ve ne ölçüde etkileyeceği belli bir süre sonra açık bir şekilde ortaya çıkar. İran'da bu olaylar yaşanırken, Türkiye'nin de bir İran akibetine uğramasını emperyalizm göze alamayacaktır. Ve almayacağı da daha bugünden zirve toplantılarında göstermiş olduğu telaşlardan anlaşılmaktadır. Herkeste bilirki, İran'daki bu son gelişmelerden ve emperyalizmin Orta Doğu'da İran gibi bir jandarmasını kaybetme eşiğine geldikten sonra bir de Türkiye'yi kaybetmeyi göze alamaz. Alamaz çünkü, bu kargaşalar içinde bir döviz dar boğazının aşılması yüzünden Türkiye'nin de İran gibi bir sosyal patlama içine girmesi İran'ın üstüne bir tuz biber olacak, emperyalizmi içinden çıkamayacağı bir çıkmaza sokarak emperyalizmin bel kemiğini kıracaktır. Bu bakımdan emperyalizmin Türkiye'ye döviz sağlaması ve Türkiye'nin bu döviz darboğazını atlattığı uzak bir ihtimal olmadığı gibi, olanaksız değildir.

Bu ve benzeri nedenlerden dolayı, ne Türkiye'de mevcut sıkıyönetimin ömrü uzun olabilir, ne de bu sıkıyönetim kısa vadede açık faşist bir diktatörlüğe dönüştürülebilir. Sıkıyönetim süresince, yapılan tüm anti-demokratik baskılar demokrasi güçlerinin biraraya gelmelerini, örgütlenerek güçlü birlikler oluşturmalarını belli ölçüde sağlayacağı için, sıkıyönetimin kalkmasıyla Türkiye'de güçlü bir demokratik hareket gündeme gelecek ve çok önemli gelişmeler kaydedecektir.

Türkiye işbirlikçi tekelci burjuvazisi, ne kadar oyun oynamaya kalkarsa kalksın, oynamış olduğu oyunlarıyla kendisi yıkılacaktır. Çünkü, değil Türkiye'de, mevcut durumda kapitalist dünyanın hemen hemen birçok alanlarında emperyalist buhranın yaratmış olduğu savaşlar bir dünya savaşını andırır duruma gelmiştir. Türkiye'yi de böyle bir alana çekmeleri, kendi iktidarlarının sonu durumuna gelecektir. Emperyalizm ve dünyadaki işbirlikçileri tarafından oynanan oyunlar son tahlilde kapitalist dünyayı tümünden bir çöküşün eşiğine getirmişken, aynı salıngaç içinde sallanan Türkiye'de bu çöküşe doğru hızla gitmekte, emperyalist burjuvazinin, kapitalist dünyayı bu çöküşten kurtarmak için göstermiş olduğu çabalarının boşa çıktığı gibi Türkiye işbirlikçi tekelci burjuvazisinin de çabaları boşa gidecek ve attıkları oyunla kendileri yıkılacaklardır. Ama devrimci güçlerin örgütlü birlik ve beraberliği sayesinde bu çöküş süreci daha da hızlanacaktır.

Merkezi Güçbirliği Komitesinin Açıklaması

Ülkemizde mevcut siyasi ortamda görülen gerçek şudur ki, egemen güçlerin örgütlü cephesine karşı, demokrasi güçlerinin bir bağımlılık ve parçalanmışlık ortamında oluşudur. Yani egemen güçlerin her türlü saldırıları karşısında, demokrasi güçleri demokrasi mücadelesini savunacak ve geliştirecek bir örgütlü yapıdan yoksundur. Tek cümleyle egemen güçlerin örgütlü cephesine karşı, demokrasi güçlerinin siyasi bir alternatiften yoksun oluşudur.

Ancak, demokrasi mücadelesinde mevcut boşluğu gidermek ve egemen güçlerin her türlü saldırıları karşısında demokrasi güçlerinin birliğini sağlamanın tek yolu da siyasetler düzeyinde kalıcı güç ve eylem birliğinin sağlanmasıdır.

Bu gerçekliğin bilincinde olan V.P. KİTLE E. B. siyasetleri demokrasi mücadelesinde bir demokratik program temelinde kalıcı güçbirliğini oluşturmak ve bu programın ışığında mücadele etmeye karar vermişlerdir. Yalnız halihazırda uğruna mücadele edilecek, demokratik, programın, çalışmalarını devam ettirmekle birlikte ortaya çıkarılmamıştır.

İşte, bir taraftan demokratik programın çalışmalarını hızlandırmak ve bir an evvel ortaya çıkarmak, diğer taraftan mevcut ortamda, gelişen günlük olaylar karşısında siyasetler olarak siyasi tavır koymak için bir merkezi komite oluşturulmuştur.

Yani siyasetler düzeyinde (V.P. KİTLE E. B.) oluşmuş olan bu merkezi komitenin yukarıda belirttiğimiz gibi görevlerini tekamlarsak: Demokrasi mücadelesinde, demokrasi güçlerinin birliğini sağlayacak olan temel öge güç ve eylem birliği olduğu bir gerçektir. Bu güç ve eylem birliği ise kalıcı ve demokratik bir program ışığında yürütüldüğü zaman ancak doğru hedefe yönelmiş olur. İşte demokrasi mücadelesinde birliği sağlayacak olan demokratik programın ortaya çıkarılması için, diğer taraftan olayların hızla geliştiği günümüzde günlük politikada doğru siyasi tavır koymak ve bu tavrı ülke genelinde tüm demokrasi güçlerine iletmek ve yönlendirmek için düzenli sürekli periyodik toplantılar yapmak içindir.

Tek cümleyle belirtmek gerekirse, demokrasi mücadelesinde, olayların arkasında değil önünde yürüyebilmek ve bu mücadeleye günlük siyasette yön vermek aynı zamanda bu mücadele sürecinde en geniş demokrasi güçlerinin dağılımına son verebilmek birliği sağlamak içindir.

Yalnız demokrasi mücadelesini geliştirip güçlendirmek ve her alanda en geniş birliğini sağlamak için sadece merkezi düzeyde oluşmuş olan Merkezi komite yeterli değildir. Dolayısıyla tüm bölgelerde merkezi komiteye bağlı alt komitelerin kurul-

ması bir zorunluluktur. Alt komiteler her üç siyasi çizginin olduğu yerlerde üçlü olarak, siyasetlerden biri yoksa ikili olarak oluşturulacaktır. Şayet tek bir siyaset varsa merkezi çalışmaları var olan siyaset tarafından yürütülecektir.

Merkezi komite şu illerde alt komitelerinin kurulmasını kararlaştırmıştır. İstanbul, Ankara, İzmir, Bursa, Tokat, Samsun, Adana, Mersin, Hatay, Antep, Diyarbakır, İskenderun ve Sivas. Bölgelerde oluşturulacak olan bu ortak komiteler kendi bölgelerinde mümkün olduğu kadar en geniş demokratik muhalefeti örgütlemeyi amaç edinmelidirler. Bunun için ortak komite diğer siyasetlerin bölgesel katılımını sağlamak için mutlak bir çaba sarfetmeli, güç ve eylem birliği çağrısında bulunmalıdır. Bu demokratik muhalefeti siyasetler düzeyinde olduğu gibi demokratik kitle örgütleri düzeyinde de oluşturulmaya çalışılmalıdır.

Belirtilen bölgelerde kurulacak olan alt komiteler merkezi komiteye kurulduklarına dair yazılı bir bilgi verilmesi zorunludur.

Çalışmalarınızda başarılar diler, gelişmelere göre ortak yazılı metin iletilecektir.

Vatan Partisi - Emeğin Birliği - Kitle Merkezi Güçbirliği Komitesi
19-1-1979

BASINA AÇIKLAMA

Vatan Partisi - Kitle - Emeğin Birliği siyasetleri arasında sürdürülen güçbirliği çalışmalarında ileri bir adım atılmıştır. Belirli ilkeler üzerinde anlaşılarak merkezi Güçbirliği komitesi kurulmuştur. Vatan Partisi - Kitle - Emeğin Birliği tarafından Merkezi güçbirliği komitesi halkımıza ve tüm siyasi çizgilere aşağıdaki çağrıyla çıkarılmıştır.

Halkımızın temel demokratik hak ve çıkarlarına yönelik saldırılar giderek şiddetlenmektedir. Uzun ve kahırlı mücadeleler sonunda elde edilen demokratik haklar yokedilmektedir. Anti-demokratik uygulamalar hızlanmakta yeni yeni gerici yasa tasarıları çıkarılmaktadır. Sıkıyönetimle mevcut demokratik haklar daha da kısıtlanmıştır. Bilindiği gibi daha baştan bildiri afiş

yazılama gibi demokratik propaganda çalışmaları yasaklanmıştır.

İşçi sınıfımızın kanı canı pahasına kazandığı grev hakkı sınırlandırılmıştır. Demokratik dernekler arka arkaya kapatılmakta son olarak devrimci basına alabildiğine baskı yoğunlaşmış ve bazı devrimci gazeteler yasaklanmıştır. Yine sıkıyönetim en küçük direnmeye karşı vur emrini mecbur tutmaktadır. Muhabirlik 12 Mart'taki gibi teşvik edilmekte hatta mecbur tutulmaktadır. Diğer taraftan faşist saldırılar kısa bir aradan sonra yeniden hızlanmıştır. Özellikle sıkıyönetimi pekiştirmek ve diğer illere sıçratmak için yoğun bir şekilde devam etmektedir.

Bütün bunlar karşısında Sosyalist hareket başı bozuk ve dağılıklık içindedir. Bütün gruplar kendi dar sınırlarının ötesini görmemektedirler. Adım adım ilerleyen bas-

kılar karşısında hiçbir şey yapılamamıştır.

Dolayısıyla bütün siyasi örgütlerin tek başına yapacağı eylemler yetersiz kalacaktır. Demokrasi güçlerinin kalıcı güç ve eylem birliği mevcut ortamda vazgeçilmez bir görevdir. Bu birlik hayatın her alanında, fabrikada, okulda semtte vb. oluşturulması bir zorunluluktur.

Mevcut siyasi ortamda yukarıda sıraladığımız tüm baskılara karşı kazanılmış demokratik haklarda direnmek ve bu hakları geliştirmek için mutlaka her türlü kitlesel eylemler geliştirilip güçlendirilmelidir. Yani egemen güçlere rağmen demokrasi mücadelesi savunulmalı, geliştirilmelidir.

Başta siyasi çizgiler olmak üzere sendikalar ve tüm demokratik kuruluşları egemen güçlere ve sıkıyönetime karşı birliğe mücadeleye çağırıyoruz.

Vatan Partisi - Kitle - Emeğin Birliği